



БОГ ВІРНИЙ, ВІН ВИКОНУЄ СВОЇ ОБІТНИЦІ

Читання перед
збором дарів 2025

доктор Мундія Люалі



БОГ ВІРНИЙ, ВІН ВИКОНУЄ СВОЇ ОВІТНИЦІ

Читання перед
збором дарів 2025

Доктор Мундія Ліюалі

COPYRIGHT

Copyright © 2025

General Conference of the
Churches of Seventh-day
Adventists®. All rights
reserved.

© 2024, *видавництво*

«Джерело життя»

АВТОР

доктор Мундія Ліюалі

ВІДДІЛ УПРАВЛІННЯ
РЕСУРСАМИ ГК

ДИРЕКТОР

ВИДАВНИЦТВА

В'ячеслав Кулага

ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР

Інна Джердж

ПЕРЕКЛАД

Олесі Кучеренко

РЕДАКТОР

Софія Шаповал

КОРЕКТОР

Інна Джердж

ВЕРСТКА

Віри Кузьменко

ВІДПОВІДАЛЬНА
ЗА ДРУК

Тамара Грицюк

сторінка **4**

ПЕРЕДМОВА

Аніель Барбе
Відділ управління ресурсами Генеральної Конференції

сторінка **5**

ПРО АВТОРА

Доктор Мундія Ліюалі

сторінка **6**

ЧИТАННЯ ПЕРЕД ЗБОРОМ ДАРІВ

Щотижневі читання перед збором десятини та дарів, які читають у місцевій церкві щосуботи.

Сторінка 6 · Січень

Сторінка 32 · Липень

Сторінка 10 · Лютий

Сторінка 36 · Серпень

Сторінка 14 · Березень

Сторінка 41 · Вересень

Сторінка 19 · Квітень

Сторінка 45 · Жовтень

Сторінка 23 · Травень

Сторінка 49 · Листопад

Сторінка 28 · Червень

Сторінка 54 · Грудень

сторінка **58**

ЩО ТАКЕ ОБІЦЯНІ ПРИНОШЕННЯ?

Пояснення, що таке регулярні та систематичні приношення

сторінка **59**

ПОРІВНЯННЯ ДЕСЯТИНИ, ОБІЦЯНИХ І ДОБРОВІЛЬНИХ ПРИНОШЕНЬ

сторінка **60**

ОБ'ЄДНАНИЙ ПЛАН ПРИНОШЕНЬ

План приношень Церкви адвентистів сьомого дня

сторінка **61**

ПРО ВІДЕО ПЕРЕД ЗБОРОМ ДАРІВ

Як використовувати щотижневі відео перед збором дарів

ПЕРЕДМОВА



Шановні керівники церков!

Я радий представити вам читання перед збором дарів 2025 року «Бог вірний, Він виконує Свої обітниці». Його автор – доктор Мундія Ліюалі, керівник Відділу ресурсів Південного Африкансько-Індоокеанського дивізіону. Читаючи ці щотижневі роздуми, я був вражений тим, як наш дорогий колега поєднав біблійні істини й особистий досвід, щоб надихнути й навчити Божих дітей ставити Господа на перше місце. Він пропонує всесвітній Церкві унікальний матеріал для зміцнення віри.

Серед головних факторів, які перешкоджають членам Церкви регулярно жертвувати, зазначають проблему забудькуватості. Ці тексти слугуватимуть нагадуванням і виконають роль дороговказів під час нашої духовної подорожі.

Насамперед ці щотижневі читання, а згодом і відео, створені на їхній основі, покращать наш колективний та особистий досвід жертвування. З простої участі в зборі чи здійсненні онлайн-платежів вони допоможуть перетворити наші регулярні приношення на справжнє поклоніння, яке включає вдячність і зобов'язання поставити Бога на перше місце.

На додаток до англійської, відділ ресурсів ГК візьме на себе зобов'язання створити португальську, іспанську та французьку версії читання перед збором дарів. Ми закликаємо кожну церкву допомогти перекласти ці тексти іншими необхідними мовами. Разом ми створюємо культуру, гасло якої: «Бог на першому місці!»

На служінні в Господа,
ваш Аніель Барбе

ПРО АВТОРА

Доктор Мундія Ліюалі



Пастор Мундія Ліюалі родом із прекрасної країни Замбії, яку громадяни ніжно називають справжньою Африкою. Він здобув ступінь бакалавра богослов'я в Університеті Солусі, ступінь магістра пасторального богослов'я і докторський ступінь у сфері місіонерського служіння в Адвентистському університеті Африки. Його магістерська дисертація мала назву «Богословська стратегія підвищення десятин у церкві Нортмід». Його зв'язок із Відділом ресурсів розпочався 1989 року, коли він звершував служіння секретаря Відділу ресурсів місцевої церкви та здобував диплом у місцевій семінарії. Завершивши навчання, він чотири роки служив районним пастором багатьох громад, перш ніж прийняти заклик очолити Відділ ресурсів Західно-Замбійського поля. Прослуживши на цій посаді чотири роки, він вступив на бакалаврат. Лише через шість місяців після закінчення університету його було обрано керівником Відділу ресурсів того самого поля. Цю посаду він обіймав ще три роки. Коли 2004 року із Замбійської уніонної місії було сформовано уніонну конференцію, Мундія Ліюалі став першим керівником її Відділу ресурсів. Він продовжував працювати на цій посаді з 2004 по 2014 рік, коли йому запропонували стати президентом Центрально-Замбійської конференції.

Під час його перебування на посаді керівника Відділу ресурсів уніону Церква відчула значне зростання доходів від десятини та приношень. До обрання керівником Відділу ресурсів Південного Африкансько-Індоокеанського дивізіону він працював виконавчим секретарем Північно-Замбійської уніонної конференції.

НОВОРІЧНІ РІШЕННЯ

«А від управителів
вимагається, щоб
кожний був вірний».

(1 Кор. 4:2)



*Новий рік
Рішення*



Сьогодні перша субота 2025 року, тож ми з нетерпінням чекаємо великих досягнень. Багато людей у всьому світі складають перелік своїх рішень щодо нового року.

Ці рішення можуть стосуватися будівництва дому для сім'ї, переїзду до нового міста, ПОПЕРЕДНІ ПОКОЛІННЯ ЗРОБИЛИ СВІЙ ВНЕСОК У ПОШИРЕННЯ ЄВАНГЕЛІЯ

утілення дитячої мрії про краще життя або здобуття вищої освіти. Деякі поставили собі за мету одружитися з чоловіком чи жінкою своєї мрії, а інші взагалі не прийняли жодних рішень.

Як адвентисти, які живуть в останні часи історії цього світу, яке рішення ви прийняли, пам'ятаючи слова Ісуса з Матв. 24:14: «І це Євангеліє Царства буде проповідуватися по всьому світі на свідчення всім народам, — і тоді прийде кінець»? Євангеліє не буде проповідуватися в усьому світі, якщо кожен віруючий не прийме рішення підтримати поширення цієї вістки.

Попередні покоління зробили свій внесок у поширення Євангелія. Нам також слід зробити свій внесок і передати вістку далі. Навіть позбавлені можливості перетнути кордони й океани, аби проповідувати Божим дітям у далеких країнах, ми можемо долучитися до цієї справи з дому, за допомогою повернення десятини та приношень. Завдяки нашим дарам ми здатні досягти людей, яких, імовірно, ніколи не зустрінемо в цьому житті.

Заклик

Поки ви готуетесь повертати свою десятину та приношення, прийміть рішення цього року активно брати участь у поширенні Євангелія і постійно поклонятися Богові через свої десятини й відсоткові приношення.

ПРИСКОРОЙМО ПОВЕРНЕННЯ ІСУСА

*«Що холодна вода для
спрагненої людини, те добра
звістка з далекого краю».*

(Притчі 25:25)



Минулої суботи ми читали Матв. 24:14, де написано: «І це Євангеліє Царства буде проповідуватися по всьому світі на свідчення всім народам, — і тоді прийде кінець».

За сло-
вами Ісуса,
кінець світу
настане
тоді, коли
Євангеліє

НАШІ ПОЖЕРТВУВАННЯ –
ЦЕ ОДИН ІЗ ЗАСОБІВ, ЯКІ
БОГ ВИКОРИСТОВУЄ, ЩОБ
ЗДІЙСНИТИ СВОЮ СПРАВУ
ПО СПРАВЕДЛИВОСТІ.

почує

кожен житель Землі. Якби повернення Ісуса безпосередньо залежало від поширення Євангелія у вашій спільноті, наскільки близьким був би Його Другий прихід? Через десятиліття? А якщо порівняти ці успіхи з охопленням людей, які живуть у Північній Африці й Азії («вікно 10/40»)?

З людського погляду, якщо враховувати кількість людей, яких ще не досягнуло Євангеліє, Прихід нашого Господа не здається близьким. Істинні слова Біблії про те, що Бог здійснить по справедливості Свою справу, як записано в Римл. 9:28: «Адже Господь, завершуючи і остаточно вирішуючи, здійснить [по справедливості] справу на землі, [бо справа вирішена остаточно]».

Хоч Бог усемогутній і має у Своєму розпорядженні всі засоби для досягнення Своєї мети, ми знаємо, що наші пожертвування – це один зі способів, які Бог використовує, щоб здійснити Свою справу по справедливості. Завдяки десятині та жертвам місіонери можуть вирушати у віддалені регіони, щоб донести до Божих дітей Євангеліє спасіння. Наші дари допомагають спонсорувати телевізійні програми, створювати й поширювати контент через усесвітню мережу Інтернет, публікувати матеріали різними мовами, будувати школи й медичні заклади, де люди дізнаються про Божу любов до них.

Заклик

*Отж, ми бачимо, що наші приношення
допомагають прискорити Прихід Ісуса. Хіба ви
не бажаєте посприяти поширенню Євангелія
усюди, щоб Христос прийшов і забрав нас додому?
Якщо це й ваше бажання, з молитвою повстайте
десятину та щедро жертвуйте. Молімося про те,
щоб пришвидшити повернення нашого Господа.*

ПРОДОВЖУЙМО ПРАЦЮ ІСУСА

«Першого дня тижня нехай кожний із вас відкладає в собі, зберігаючи те, що може дати...»

(1 Кор. 16:2)



У Євангелії від Матвія 9:35 ми читаємо, що «Ісус обходив усі міста й села, навчаючи в їхніх синагогах, проповідуючи Євангеліє Царства й зцілюючи

всяку недугу і всяку хворобу в народі».

Яке ж благословення було жити за часів Ісуса! Уявіть, що ви хворіли, а потім Христос зцілив вас.

Безумовно, навряд чи можна пояснити ту силу, яку дарує Ісусове зцілення. Її можна тільки пережити.

Церква продовжує зцілювати хворих через численні медичні установи в усьому світі, наслідуючи приклад служіння зцілення Ісуса під час Його перебування на Землі. Чимало відвідувачів цих закладів ніколи не були в наших церквах раніше. Вони не чули про Ісуса, не кажучи вже про Його швидке повернення. У цих установах вони отримують медичну допомогу та знання про Христа, Великого Лікаря. У деяких регіонах єдиний спосіб ділитися Євангелієм полягає в заснуванні наших медичних та освітніх закладів.

Заклик

Для того щоб Євангеліє досягло всіх тих людей, які живуть у регіонах, де публічне проповідання заборонено законом, як ніколи потрібно відкривати медичні установи. Проте для будівництва та якісної роботи необхідні ресурси. Наші приношення допомагають будувати і піклуватися про працівників цих об'єктів. Тож будьмо щедрими в наших обіцяних приношеннях, тобто відсоткових пожертвуваннях, щоб чимало людей почуло про Ісуса завдяки роботі наших медичних установ.

ВІЯВЛЯЙМО ВДЯЧНІСТЬ

«Коли був Він у Витанії в домі Симона прокаженого і сидів за столом, прийшла жінка, яка мала албастрову посудину чистого дорогоцінного народowego мира. Надбивши албастрову посудину, вона вилила миро на Його голову».

(Марка 14:3)



Жінка із цього вірша помазала Ісуса «дорогоцінним народовим миром». Схоже, що через високу вартість мира учні негативно відреагували на вчинок жінки. Здається, вони не відчували б жодного невдоволення, якби миро було менш цінним.

Хоч Біблія докладно не розповідає, що спонукало її вилити таке дороге миро на голову Ісуса, напевно, жінка дуже шанувала Його. Якби вона не вважала Ісуса такою великою цінністю у своєму житті, то не вчинила б так.

Коментуючи цей випадок, Еллен Уайт написала: «Лише декотрі розуміють, Ким є для них Христос. Якби люди усвідомили це... ніщо не вважалося б надто коштовним, щоб віддати Христові, жодне самозречення, жодна самопожертва – надто великими, щоб їх терпіти заради Нього» (Бажання віків. С. 565). Рівень нашої вдячності впливає на якість наших дарів!

РІВЕНЬ НАШОЇ ВДЯЧНОСТІ
ВПЛИВАЄ НА ЯКІСТЬ
НАШИХ ДАРІВ!

Заклик

Повсртаючи десятину та приношення сьогодні, жертвуймо щдро, як люди, які знають, Ким для них є Ісус, і цінують Його.

БОГ БЛАГОСЛОВЛЯЄ ПО-СВОЄМУ

*«Знаємо, що тим,
які люблять Бога, котрі
покликані за Його постановою,
усь сприяє до добра».*

(Римл. 8:28)



Декстер, його дружина та її подруга поїхали на овочевий ринок. Дорогою додому жінкам потрібно було зайти ще в один магазин. Коли вони вийшли з машини, Декстер вирішив зайнятися чимось і почав шукати свої два телефони, проте йому не вдалося їх знайти. Він пригадав, що залишив їх на даху автомобіля, тому поспіхом поїхав назад на овочевий ринок.

Діставшись туди, Декстер розшукав продавця, який трохи раніше допомагав жінкам довести покупки до машини. Працівник магазину пригадав, як той клав телефони зверху на поперечки, але не бачив, що з ними сталося пізніше.

Декстер розгубився й поїхав до поліцейського відділку, щоб подати заяву. Проїжджаючи повз територію дільниці, він побачив навпроти двох осіб. Після подання заяви Декстер вирішив підійти до тих чоловіків і, вже наближаючись, вигукнув: «Брате, я шукаю свої загублені телефони!»

Кремезний чоловік, який стояв біля своєї машини, сказав: «Ходи сюди й розкажи нам, як ти їх загубив». Вислухавши розповідь, чоловік подивився на нього та сказав: «Ми підібрали їх. Іди до Фредді, він у тій машині». Чоловік справді віддав його телефони вартістю понад 1000 доларів. На знак подяки Декстер зробив їм невеличкий подарунок.

Цей випадок допоміг йому засвоїти цінний урок: коли ми повертаємо десятину та приношення, Бог по-своєму благословляє нас. Господь благословив Декстера не грішми, а поверненням двох його телефонів, які містили важливу робочу інформацію.

Заклик

Дорогі брати й сестри, Бог пообіцяв благословити тих, котрі повертають десятину та приношення. Благословення – це не обов'язково гроші, але ми можемо бути впевнені, що Бог благословить нас по-своєму. Нехай Господь благословить нас, коли ми віддаємо Йому свої дари, а також коли плануємо принести щось для Нього наступної суботи.

НАВЧАЙТЕ ЇХ ЗМОЛОДУ

«Ти ж тримайся того, чого ти навчився і що тобі довірсно, пам'ятаючи, від кого ти навчився. І ти змолоду знаєш Святе Писання, яке може тебе зробити мудрим для спасіння через віру в Ісуса Христа».

(2 Тим. 3:14, 15)



Павло заохочував Тимофія триматися «того», чого він навчився, і пам'ятати, від кого юнак навчився цього. Далі апостол наголосив на важливості сімейного навчання, нагадавши молодому Тимофію, як він пізнавав Святе Письмо з дитинства.

Ми можемо дійти висновку, що духовий стан Тимофія був результатом виховання в сім'ї. Та наука, яку він здобув у ранньому віці в родині, підготувала його до більших обов'язків у майбутньому.

Еллен Уайт також підкреслює важливість домашнього впливу на формування церкви й на її загальне благополуччя. Вона писала: «У сім'ї закладаються підвалини для розквіту Церкви. Чинники, що діють у домашньому житті, виявляють себе і в житті Церкви. Тому церковні обов'язки починаються в сім'ї» (Християнська родина. С. 318).

Заклик

Сьогодні, коли ми повертаємо нашу десятину та приношенням Божим, нехай батьки й опікуни з раннього віку починають навчати дітей, які перебувають під їхньою опікою, поклонятися Божим своєю невеликою десятиною і приношеннями. Коли ці діти подорослішають, вони далі дотримуватимуться цієї звички на благо Божої Церкви.

БОГ, ЯКИЙ ДІЛИТЬСЯ

«У Ньому створене все, що на нсбї й на зсмлі, — видиме й невидиме, — чи престоли, чи панування, чи начала, чи влади, — усє через Нього і для Нього створене».

(Колос. 1:16)

Існує так багато всього серед Божих творинь, що нас дивує і ніколи не перестає вражати. Від величезних просторів Усесвіту, усіяного безліччю зірок і галактик, до складної екосистеми

Землі.

Подумайте про багатство корисних копалин, які все ще потрібно відкрити й

видобути, а також про різноманітність тварин і птахів, які населяють нашу планету. Однак Біблія також згадує про невидиме. Усе це, як стверджує Боже Слово, «через Нього і для Нього створене».

Дорогоцінні мінерали, наприклад, золото, алмази й уран, такі копалини, як нафта, що значною мірою впливають на життя на Землі, створені через Ісуса та для Нього. По суті, і видиме, і невидиме було створено для Христа, а не для нас.

Проте ми використовуємо ці ресурси, оскільки Ісус милостиво ділиться всім цим з нами. В обмін на Свої благословення Він просто просить нас визнати Його право власності, повернувши лише 10 % як десятину, а також приношення. Хіба не дивно, що ми іноді відмовляємо Власнику в тому, що належить Йому по праву? Щоразу, коли ми отримуємо благословення, до нас лунає заклик визнати право власності нашого Спасителя на все, що вважаємо своїм.

Заклик

Нехай Бог поблагословить вас сьогодні, тимчасом як ви визнаєте Його право власності й великодушність до вас завдяки поверненню десятини та приношень.

Я ПОЗБУВСЯ ЇХ

«Давайте — і дасться вам: міру добру, напоятану, струснуту й персповнєну дадуть вам у поділ. Бо якою мірою ви міряєте, такою ж відміряється вам».

(Луки 6:38)

Хочу розповісти вам історію про двох друзів, які чудово провели день у спілкуванні на різні теми. Однак, незалежно від того, про що вони говорили, постійно виникало питання грошей.

Здавалося, що від цієї теми неможливо відійти.

ДЕЯКІ ЛЮДИ ПРИНОСЯТЬ ЖЕРТВИ БОГОВІ, АБИ ПОЗБУТИСЯ ТОГО, ЩО ЇМ НЕ ПОТРІБНО.

Під час розмови один із них сказав, що він назбирав купу дрібних монет, які тепер нікуди подіти. Незважаючи на велику кількість, сума настільки незначна, що за них не можна купити нічого цінного.

Потім він запитав свого друга: «Що мені робити із цими монетами?» У відповідь друг запитав, чи не хотів би він віддати їх своїм дітям. «Я запропонував, але вони не захотіли забрати». Тоді друг сказав: «Найбільш відповідне місце, куди їх можна віднести, — це церква. Церква приймає будь-яку суму». «Ти впевнений, що там від них не відмовляться?» — запитав чоловік. «Ні, не відмовляться». «Дуже дякую! Тоді я віднесу їх туди».

Через кілька днів вони зустрілися знову. Друг хотів дізнатися, чи його порада стала в пригоді. «Ти віддав свої монети церкві?» «Так! Я позбувся їх».

Деякі люди приносять пожертвування Богам, аби позбутися того, що їм не потрібно. Подумайте про своє ставлення до приношень. Чи жертвували ви, аби позбутися того, що було вам не потрібно або не приносило користі?

Заклик

Коли ми повертаємо десятину та приношення сьогодні й у майбутньому, не жертвуємо, щоб позбутися неспотрібного. Жертвуймо найкраще, що маємо, як і Бог віддав нам найкраще, що мав.

"ДЯДЕЧКУ, ЗА ЦІ ГРОШІ НІЧОГО НЕ КУПИШ!"

«Тож коли ви приводите в жертву сліпе, то хіба це не зло? Або коли ви приводите покалічене чи хворе, то хіба це не зло? Спробуй принести такс своєму можновладцю і побачиш, чи він його прийме, і чи виявить після цього до тєбє прихильність, — говорить Господь Саваот!»

(Мал. 1:8)



Одна маленька дівчинка жила щасливо зі своїми батьками в місті з населенням у понад два мільйони. Вона із задоволенням купувала дрібнички, які так подобалися дітям її віку.

Якось до її родини завітав гість з-за океану. Усі були дуже

раді, бо давно його не бачили. Кезія і її родина проводили з ним кожную вільну хвилину, спілкувалися й ділилися спогадами. Це був справді незабутній час.

Через три дні після прибуття гість вирішив оглянути місто, щоб побачити, які зміни відбулися після його від'їзду. Повернувшись, він приніс ласощі для Кезії, які вона з вдячністю прийняла. На її подив, він також дав їй банкноту. Не розглядаючи її, вона побігла до своєї спальні, щоб поласувати подарованими смаколиками.

Поласувавши, Кезія вирішила взяти банкноту й піти до найближчого магазину, аби щось купити. Дівчинка уважно подивилася на неї, і її радість перетворилася на смуток. Кезія зі сльозами зайшла у вітальню, де її батько й гість приємно спілкувалися. Вона перервала їхню розмову, підійшла до гостя та промовила: «Дядечку, за ці гроші нічого не купиш!» Батько Кезії намагався заспокоїти доньку, адже йому було ніяково від її слів.

Гість перепитав у батька дівчинки, чи справді за ці гроші не можна купити нічого цінного. Той відповів: «Так, за ці гроші нічого не купиш. Щонайменше потрібно дві такі банкноти».

Дорогі друзі, а як щодо нас? Чи віддаємо ми Богові такі гроші, за які нічого не можна купити? Якщо дитина не захотіла брати купюру, за яку нічого не можна купити, як же тоді Бог захоче? Якщо та найменша сума, яку ви жертвуєте, це найбільше, що ви маєте, Бог прийме її. Та якщо це далеко не весь ваш статок, то не давайте Богові того, що не можете використати самі. Господь дав нам найкращий дар – Ісуса. Саме тому й ви також віддавайте Йому тільки найкраще.

Заклик

Сьогодні й у майбутньому, коли ми приносимо наші дари, не забуваймо віддавати Богові найкраще, що в нас є!

А Я НЕ ЖЕРТВУЮ

*«Повчай (виховуй) юнака
на початку його шляху,
і він не зверне з нього,
навіть коли постаріє».*

(Притчі 22:6)



Кезія і її родина жили в Лусаці, столиці Замбії. Їхня квартира була частиною церковного комплексу, де проживали працівники уніону. Завдяки близькому розташуванню до церкви Кезії не потрібно було долати велику відстань, щоб прийти туди.

Одного разу під час вечірнього богослужіння проповідь торкалася теми десятини та приношень. Під час проповіді батько Кезії, який був керівником Відділу ресурсів уніону, закликав усіх сумлінно повертати десятину й систематично жертвувати.

Перед заключною молитвою Кезія підняла руку, і батько дозволив їй говорити. Вона запитала: «Тату, ти сказав, що ми всі повертаємо десятину та приношення?» Батько підтвердив. Вона похитала головою і сказала: «Ні, тату. Я не повертаю десятину та приношення». Батько й мати зрозуміли, що їхня дитина мала на увазі, адже вони повертали десятину та приношення як сім'я. Вони думали, що цього достатньо, але не для Кезії.

Наступного тижня вони дали кожній дитині кишенькові гроші й сказали пам'ятати про Бога. Під час вечірнього богослужіння наступної суботи, ще до того, як слухачам дали слово, щоб поділитися тими істинами, які вони засвоїли з проповіді, Кезія підняла руку. Коли їй дозволили говорити, вона сказала: «Тату, сьогодні я повернула десятину та приношення». Усі всміхнулися та сказали: «Аміль».

Відтоді батьки Кезії давали своїм дітям гроші, щоб вони могли самостійно навчатися повертати десятину й жертвувати. Досвід Кезії має надихати батьків давати своїм дітям гроші, щоб вони також могли навчитися поклонятися Богові через десятину та приношення.

Заклик

Сьогодні й у майбутньому, коли ми повертаємо десятину та приношення, молимося за таких дітей, як Кезія, щоб вони також почали жертвувати, коли отримають певний дохід.

ЧОМУ ІСУС ЩЕ НЕ ПРИЙШОВ?

«Не баритесь Господь із обітницею, хоч це деякі вважають за зволікання, але є довготерпеливий до нас, не бажаючи, аби хтось загинув, а щоб усі прийшли до каєття».

(2 Петра 3:9)



Одного разу в церкві проповідник говорив про Другий прихід Христа. Тієї суботи однією з присутніх на богослужінні була маленька дівчинка. Назвімо її Вікі. Вона дуже зраділа, що Ісус незабаром прийде, щоб покласти край стражданням у світі.

У СВІТІ ЩЕ БАГАТО ЛЮДЕЙ, ЯКІ НІКОЛИ НЕ ЧУЛИ ПРО ІСУСА.

Вікі втратила свого двоюрідного брата, якого дуже любила. Отож, схвильована почутим, вона прийшла додому, готова сказати батькам, що Ісус незабаром повернеться, а смерті більше не буде. Батьки підтвердили істину про близький Прихід Христа.

Через два місяці після проповіді про повернення Ісуса Вікі запитала своїх батьків, чому Він досі не прийшов, адже проповідник сказав, що Прихід Господа близько. Батьки із сумом відповіли: «Так, Ісус прийде дуже скоро, але Він чекає, доки люди почують про Нього». Вони додали, що у світі є ще багато людей, які ніколи не чули про Ісуса. Коли Євангеліє досягне усіх, як записано в Матв. 24:14, Христос прийде.

Вікі запитала своїх батьків: «Що ми можемо зробити, щоб допомогти Євангелію досягнути всіх?» Батьки пояснили, що один зі способів сприяти поширенню Євангелія — це повернення десятини та приношень. Дівчинка відразу поставила ще одне запитання: «Чи повертаєте ви десятину та приношення?» «Так», — відповіли вони.

Брати й сестри, Ісус хоче прийти і покласти край стражданням, від яких ми потерпаємо. Проте Він досі ще чекає, поки багато Його дітей також почують про Нього й пізнають Його. Щоб ці люди почули про Христа, потрібні десятина та приношення. Цими коштами можна спонсорувати проповідників, книги та програми, які допоможуть донести вістку до них. Ми тут завдяки вірності інших людей.

Заклик

Нєвже ви не збираєтесь виконувати свою роль? Чи бажаєте ви жертвувати, щоб інші могли почути про Ісуса?

ВІДДАТИ СЕРЦЯ

*«Сину мій, дай мені
твоє серце, а твої очі нехай
пильнують за моїми дорогами».*

(Притчі 23:26)



Одне з благань, з якими Бог звертається до нас, – щоб Його діти віддали Йому свої серця. Щойно ми віддамо свої серця Богові, диявол більше не направлятиме нас. Нами керуватиме

Бог, Який
допомагатиме
нам у
прийнятті
рішень. Коли
ми віддамо

ЯКЩО СЕРЦЕ НЕ
ВІДДАНЕ ІСУСОВІ, ТОДІ
ВАЖКО ЖЕРТВУВАТИ НА
ПРОСУВАННЯ БОЖОЇ
СПРАВИ.

Йому серце, тоді зможемо сказати разом з апостолом Павлом: «Я розп'ятий разом із Христом. І живу вже не я, а Христос живе в мені. А що тепер живу в тілі, то живу вірою в Божого Сина, Який полюбив мене й віддав Себе за мене» (Гал. 2:19, 20).

Коли Ісус живе в нас, послух Йому стає радістю. Та якщо серце не підкорене Богові, тоді ми не можемо виконувати Його вимоги. Ми не здатні любити та приносити Йому дари. Якщо серце не належить Ісусові, тоді важко жертвувати на просування Божої справи. У книзі «Бажання віків» Еллен Уайт пише: «Якщо ми віддали наші серця Ісусові, то також принесемо Йому свої дари» (С. 65).

Причина, чому нам важко жертвувати, полягає в тому, що ми не віддали наші серця Ісусові. Жертвувати легко, коли серце належить Христу. Сьогодні ми будемо молитися про те, щоб віддати наші серця Господеві, щоб Він перебував у них. Божа справа не здобуде підтримки, якщо наші серця не належать Ісусові. Чи бажаєте ви, щоб Євангеліє поширювалося всюди? Тоді віддайте своє серце Ісусові. Чи хочете ви, щоб Христос прийшов і покінчив із цим віком гріха та страждань? Тоді віддайте своє серце Ісусові.

Заклик

*Повертаючи десятину та приношення, з
молитвою віддаймо свої серця Ісусові та просімо
Його перебувати в нас.*

ОТОЧЕНИЙ ЛЕВАМИ

«Мій Бог послав Свого ангела, аби він замкнув пащі левів, так що вони не завдали мені жодної шкоди, оскільки я перед Ним невинний, та й супроти тебе, царю, я не вчинив жодного зла».

(Дан. 6:23)



Ось історія про одного з пасторів на пенсії, який об'їжджав свій округ. Оскільки того дня його дружина була зайнята, він вирішив поїхати із сином. У нього не було ні автомобіля, ні мотоцикла, тож він посадив сина в картонну коробку, яку прикріпив на багажнику велосипеда. Так вони й поїхали.

Проїхавши частину дороги на велосипеді, пастор опинився серед прайда левів. Тварини були обабіч дороги. Розгублений, він зліз із велосипеда і почав думати, що ж можна вдіяти. Тим часом хлопчик у картонній коробці на багажнику був такий наляканий, що не промовив жодного слова.

Пастор швидко відрізав шматок картонної коробки й почав на ньому писати. Він написав на картоні своє і синове імена, щоб потенційні перехожі дізналися, ким були ті люди, яких розтерзали леви. Написавши їхні імена, він кинув цей шматок картону на дорогу.

Поки він міркував над тим, що робити, йому спало на думку, що потрібно продовжувати йти й вести велосипед. Він рушив, а очі левів були прикуті до нього й пильно стежили за ними. Він продовжував вести свій велосипед, поки не дістався до місця свого призначення.

Повертаючи десятину й відсоткові приношення, ми допомагаємо підтримувати Божих працівників, які постійно наражають своє життя на небезпеку, щоб інші могли почути про Ісуса.

Заклик

Коли ви жертвуєте сьогодні, а також плануєте приносити дари протягом найближчих тижнів, робіть це так, щоб місяць поширення Слова Божого була завершена скрізь і ми повернулися додому.

ВІРА ВАЖЛИВА

«Без віри неможливо догодити Богові. Тим, які приходять до Бога, треба вірити, що Він є і що Він винагороджує тих, які Його шукають».

(Євр. 11:6)



Однією з важливих складових гарних взаємин є віра. Без взаємної довіри пара не здатна побудувати здорові стосунки. Тим парам, які працюють далеко одне від одного, потрібна віра, щоб залишатися щасливими.

Як віра важлива в людських

стосунках, так само вона важлива й у наших взаєминах з Богом. «Без віри неможливо догодити Богові...» (Євр. 11:6). Повернення приношень — одна зі сфер, яка вимагає віри в наших взаєминах з Господом. Зважаючи на те, що вартість життя стрімко зростає з кожним роком, нам потрібна віра, щоб віддати Богові те, що Йому належить.

Без віри людині з невеликим доходом дуже важко відділити певну частку, щоб віддати Богові, але з вірою це можливо. Віра покладається на Боже Слово. Віра дарує упевненість, що Господь виконає Свою обітницю. У Мал. 3:10 написано: «Принесіть усі десятини до храмової скарбниці, щоб у Моєму Храмі була пожива і таким чином випробуйте Мене, — говорить Господь Саваот, — хіба Я не відкрию вам небесних отворів і не зіллю на вас понадміру благословень!»

Мої брати й сестри, щоразу, коли ми жертвуємо, нам слід виявляти віру в Бога та Його здатність виконати обітницю з Мал. 3:10. Якщо ми не жертвуємо, це не до вподоби нашому Богові, оскільки ми демонструємо нестачу віри в Нього.

Заклик

Беручи участь у зборі десятин і приношень, утілюймо свою віру в життя, жертвуймо віддано та щедро. Якщо сьогодні ви не готові, я запрошую вас виявити свою віру через десятину й відсоткові приношення наступного разу, щойно ви отримаєте дохід.



МОВА ЛЮБОВІ

*«Коли стежки людини
Господєві до впадобі,
то Він і її ворогів
мирить з нею».*

(Притчі 16:7)



Любов має універсальну мову. Неважливо, на якому континенті ви перебуваєте або до якої країни їдете, адже любов має свою мову. Так, у світі дуже багато мов, проте ця спільна мова нас об'єднує.

То що ж це за універсальна мова любові? Біблія

ВІДДАВШИ НАМ ІСУСА,
БОГ ГОВОРИВ МОВОЮ
ЛЮБОВІ. НЕМОЖЛИВО
ВІДОКРЕМИТИ
ГОТОВНІСТЬ ВІДДАВАТИ
ВІД ЛЮБОВІ.

натякає нам на відповідь. Ми знаходимо її в Івана 3:16: «Бо так Бог полюбив світ, що дав Свого Єдинородного Сина, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне». Віддавши нам Ісуса, Бог говорив мовою любові. Неможливо відокремити готовність віддавати від любові. Де любов, там і віддача. Люди знеславляють слово «любов», коли віддають, керуючись іншими мотивами.

Оскільки Бог любить нас дуже сильно, Він дав нам Ісуса. Якщо ми любимо Його, то також віддамо Йому свої серця й виявимо цю любов через наші пожертвування для Нього. Його любов надзвичайна, її можливо було виразити лише в одному дарі — в Ісусі.

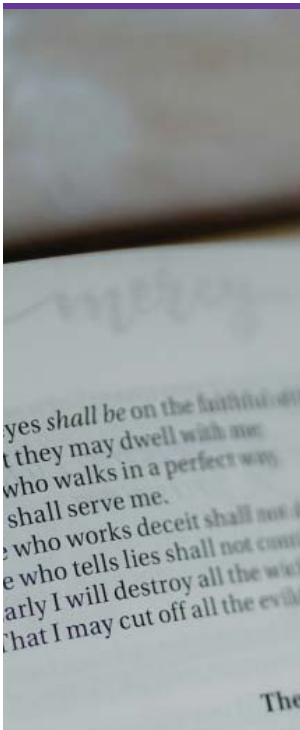
Заклик

Сьогодні та в наступні тижні ми також покликані виявляти нашу безмірну любов до Бога, віддаючи найкраще, що маємо. Нехай Господь благословить нас, коли ми будемо говорити мовою любові, повертаючи десятину та приношення.

МИ ТУРБУЄМОСЯ

*«І це Євангеліє Царства
буде проповідуватися
по всьому світі на
свідчення всім народам, —
і тоді прийде кінць».*

(Матв. 24:14)



У 2 Кор. 8:9 читаємо: «Адже ви знаєте благодать нашого Господа Ісуса Христа, що, будучи багатим, заради вас Він став убогим, аби ви збагатилися Його зубожінням». Цей вірш нагадує нам слова, написані Еллен Уайт. Вона сказала:

«Ісус не
вважав
Небо
бажаним
місцем,
доки ми

ІСУС ВІДДАВ СЕБЕ В ЖЕРТВУ
ЗА НАШІ ГРІХИ, ОСКІЛЬКИ
ВІН ТУРБУВАВСЯ ПРО НАС.
НЕБАЙДУЖА ЛЮДИНА
НІКОЛИ НЕ СКЛАДАЄ РУК
ПЕРЕД ОBOB'ЯЗКОМ ЧИ
БІДОЮ ІНШИХ.

залишалися заблудлими. Він залишив небесні двори, аби прожити життя, сповнене образ і докорів, і прийняти ганебну смерть. Той, Хто володів дорогоцінними скарбами Неба, став убогим, щоб через Його бідність ми могли збагатитися. Ми повинні йти прокладеним Ним шляхом» (Служіння зцілення. С. 105).

Що змусило Ісуса залишити небесні багатства та прийти сюди, на Землю, щоб стати убогим? Зробити це Його спонукала любов. Однією з рис любові є турбота про інших.

Ісуса настільки непокоїла наша ситуація, що Він залишив Небо. Ісус віддав Себе в жертву за наші гріхи, оскільки Він турбувався про нас. Небайдужа людина ніколи не складає рук перед обов'язком чи бідною іншим. Мільйони людей, які досі перебувають у темряві, мають викликати занепокоєння у всіх, хто раніше теж там перебував.

Людей, які усвідомлюють, що Прихід Ісуса вже близько, а ще багато чого не зроблено, потрібно спонукати жертвувати й допомагати, щоб досягати вісткою спасіння тих, хто в темряві.

Друзі, як ми можемо молитися, щоб Господь Ісус прийшов, коли більшість людей у Північній Африці й Азії («вікно 10/40»), постхристиянських спільнотах, у великих містах чи деінде не почувли про Божу любов? Запитайте себе: «Що я роблю, щоб дати моїм братам і сестрам у цих країнах і за їхніми межами можливість пізнати Ісуса?» Наші приношення свідчать про те, наскільки ми турбуємося про тих, які ще не почувли Євангелія.

Заклик

*Жертвуймо щдро та пропорційно нашим
заробіткам, щоб Євангеліє досягло кожного.*

ГРАБІЖНИКИ ЗАХИСТИЛИ

*«Бо як Він помер, то
тільки один раз помер для
гріха, а як живє, то для Бога
живє. Так само й ви вважайте
себе мертвими для гріха і
живими для Бога в нашому
Господі Ісусі Христі».*

(Римл. 6:10, 11)



Пастор Дріані (вигадане ім'я) прямував відвідати членів церкви Південно-Мадагаскарської конференції, коли зустрів п'яток грабіжників. Грабіжники вдало вибрали цю місцевість, оскільки вона була піщаною, порослою чагарниками й відлюдною. Вони знали, що мотоциклістам нічого не залишається, як злізти з мотоциклів через пісок.

У цей фатальний день грабіжники поклали поперек дороги дуже велику колоду. Побачивши колоду, пастор Дріані зрозумів, що щось не так. Він зліз із мотоцикла, і за кілька секунд його оточили п'ятеро грабіжників, які вимагали всі гроші. Дріані сказав їм, що він пастор Церкви адвентистів сьомого дня та їде відвідати своїх членів громад, проте це не зупинило грабіжників.

Тоді він пригадав ім'я одного із членів Церкви й запитав, чи вони знають його, хоч і сумнівався в цьому, оскільки той чоловік жив далеко звідти. Однак яким великим було його здивування, коли один із грабіжників утретився й наказав товаришам: «Залиште його. Той чоловік, про якого він говорить, урятував мені життя. Коли мене поранили списом, цей чоловік допоміг мені». Зрозумівши, що тепер він у безпеці, пастор запитав їх, чи може він поділитися з ними деякими віршами з Біблії, на що вони погодилися. Потім грабіжники запропонували гарантувати його безпеку до кінця шляху.

Через деякий час після того випадку пастора Дріані здивував новонавернений, який запитав, чи він впізнає його. Пастор зізнався, що ні. Після цього чоловік запитав, чи пам'ятає він, як зустрів п'яток грабіжників дорогою до своїх членів Церкви. Пастор відповів, що добре пам'ятає цей досвід. Чоловік розповів, що він один із тих п'яток грабіжників і тепер готовий прийняти хрещення. Пастор дякував Богові за те, що зустріч, яка мала завдати йому шкоди, стала засобом для спасіння.

Заклик

*Брати й сестри, десятина й обіцянні
приношення (відсоткові пожертвування), що
ми повертаємо, допомагають підтримувати
пасторів у всьому світі, які поширюють
Євангеліє, ризикуючи своїм життям.
Жертвуйте щдро, аби багато людей, як той
колишній грабіжник, могли почути про Ісуса.*

КОЛИ МАЛО — ЦЕ БАГАТО

«Принесіть усі десятини до храмової скарбниці, щоб у Моему Храмі була пожива і таким чином випробуйте Мене, — говорить Господь Саваот, — хіба Я не відкрию вам небесних отворів і не зліплю на вас понадміру благословень!»

(Мал. 3:10)



Ліюалі дуже добре розумів цей вірш. У нього залишилося 10 доларів до кінця місяця, а це ще 15 днів. Він був пастором багатьох громад приблизно за 150 км на захід від Лусаки, столиці Замбії. Одного недільного ранку, ніжачись на сонці до настання спеки, він побачив, як у дім входить матір його найкращого друга. Він підвівся та привітався з нею. Жінка сказала, що мета її візиту полягала в тому, щоб попросити грошей для оплати молоткового млина. Ліюалі не знав, що сказати. У нього було лише 10 доларів, а попереду ще пів місяця. Віддати їх зараз означало залишитися ні з чим. Довіряючи Божій опіці, він пішов у дім і повернувся з 10 доларами, які радо простягнув жінці.

Щаслива жінка пішла, а пастору залишилося лише міркувати над тим, як Бог допоможе йому. Не минуло й десяти хвилин після того, як він віддав 10 доларів, як хтось постукав у його двері. Ліюалі відчинив і побачив, що там стоїть керівник закладу, у будинку якого він проживав. Пастор запросив гостя в дім, і наприкінці візиту той витягнув 10-доларову купюру й віддав її служителю, потім помолився й пішов.

Пастор Ліюалі був шокований. Він віддав 10 доларів, і Бог повернув йому 10 доларів. Він дякував Господеві за Його опіку.

Заклик

Продовжуючи підтримувати Божу справу й допомагаючи одне одному, ніколи не забуваймо, що після того, як ми віддали останнє, Бог подбає про нас, тому завжди жертвуймо з радістю.



ВИПРОБУВАТИ БОГА

«Принесіть ці десятини до храмової скарбниці, щоб у Моєму Храмі була пожива і таким чином випробуйте Мене, — говорить Господь Саваот, — хіба Я не відкрив вам небесних отворів і не зілдлю на вас понадміру благословень!»

(Мал. 3:10)



У 2022 році Дорін (вигадане ім'я) жила з чоловіком і їхньою маленькою донькою у Лівінгстоні, туристичній столиці Замбії. Щороку Лівінгстон приймає тисячі туристів з усього світу, які

приїжджають побачити величний водоспад Вікторія. Одного разу Дорін та її чоловік обговорювали необхідність збільшити суму приношень,

які вони жертвують. Після тривалої дискусії подружжя вирішило віддавати ще 10 % приношення на додаток до десятини. Це було сміливе рішення, адже їхній достаток був невеликим. Вони виживали лише на одну зарплату чоловіка, який працював учителем. Проте пара зважилася на цей крок віри.

Новообрана влада оголосила про вакансії для вчителів. Дорін мала освіту вчительки, проте не могла знайти роботу понад два роки. Вона швидко подала заявку й чекала на результат. Після виснажливого очікування було оголошено, що заявники зможуть побачити обрані імена в національних газетах. На їхній подив, Дорін була серед обраних. Почувши про її успіх, інші члени церкви, які також подали заявку, але не отримали роботу, запитували її про те, що вона зробила, щоб обрали саме її. Можливо, у неї були якісь зв'язки. Вона запевнила їх, що нічого не робила й ні з ким в уряді не мала зв'язків.

Дорін і її чоловік вірять, що Бог щедро винагородив їхню віру.

ПІСЛЯ ТРИВАЛОЇ ДИСКУСІЇ ПОДРУЖЖЯ ВИРІШИЛО ВІДДАВАТИ 10 % ЯК ПРИНОШЕННЯ НА ДОДАТОК ДО ДЕСЯТИНИ. ЦЕ БУЛО СМІЛИВЕ РІШЕННЯ, АДЖЕ ЇХНІЙ ДОСТАТОК БУВ НЕВЕЛИКИМ.

Заклик

Я закликаю вас зважитися на крок віри й випробувати Бога. Господь вірний. Повертуйте десятину й найкращі відсоткові приношення і подивіться, чи виконає Він Свою обітницю, дану в Мал. 3:10.

ГОЛОВНИЙ ВЗІРЕЦЬ ДЛЯ НАСЛІДУВАННЯ В ЖЕРТВУВАННІ

*«Втім, хто сіє скупо,
той скупо і жатиме,
а хто сіє щедро, той щедро і
пожне. Кожний нехай дає
за велінням серця,
а не з жалем чи з примусу,
адже Бог любить того,
хто дає з радістю».*

(2 Кор. 9:6, 7)



У різних сферах життя представлено чимало прикладів для наслідування, які надихають інших. Серед любителів футболу багато хто шанує

Роналду
й Мессі,
вважаючи
їх взірцями

ГОЛОВНИЙ ВЗІРЕЦЬ ДЛЯ
НАСЛІДУВАННЯ У СПРАВІ
ЖЕРТВУВАННЯ — САМ БОГ.

для наслідування. Так само баскетбол може похвалитися такими зірками, як Майкл Джордан і Леброн Джеймс. Любителі легкої атлетики часто рівняються на таких спортсменів, як Усейн Болт. Молоді проповідники з адвентистських навчальних закладів назвали б своїми взірцями Е. Е. Клівленда, Чарльза Брукса чи Марка Фінлі.

Коли справа торкається жертвування, кого можна вважати взірцем? Протягом історії багато людей щедро жертвували Богові та своїм служінням надихали інших. Проте головний Взірець для наслідування в справі жертвування — Сам Бог.

У Євангелії від Івана 3:16 написано: «Бо так Бог полюбив світ, що дав Свого Єдинородного Сина, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне». Бог дав нам Свого єдиного Сина — Ісуса. Господь не міг дати щось більше, окрім цього єдиного дару: Свого Сина. Він віддав нам усе. Ісус був найціннішим даром, який Він міг піднести, щоб продемонструвати Свою любов до кожного з нас. Жертвність, яку виявив Бог, — ось взірець для наслідування.

Як Його діти й послідовники, ми повинні брати приклад з Бога як найвищого Взірця в справі жертвування. Щоб чинити так, як Він, нам необхідно завдяки Його благодаті віддавати найкраще з того, чим Він нас благословив. Наше завдання – якнайшвидше донести Євангеліє спасіння до тих, хто його потребує, – не буде виконано, якщо ми не дивитимемося на Бога як на Взірця для наслідування.

Заклик

*Чи бажаєте ви, щоб Господь був вашим
Взірцем для наслідування? Тоді завжди
жертвуйте щедро, адже ми благословенні.*

МОЖЛИВОСТІ НЕ ВІЧНІ

*«Усс, що тільки зможши
чинити своїми руками, те в
міру своїх сил роби, бо в могилі,
куди ти підси, немає ні праці,
ні мислення, ні пізнання, ні
мудрості...»*

(Екл. 9:10)



Тлумачний словник дає таке визначення слову «можливість»: «сприятливий момент або випадок, який дозволяє щось зробити». Якщо це справді так, тоді ці моменти не тривають вічно, як нам усім відомо. Вони настають і минають.

Кожному з нас у цій Церкві дано сприятливий момент, аби щось зробити. Бути живим — це сприятливий момент для того, аби звершити те, що ми не зможемо зробити після смерті. Перебування в церкві та слухання Божого Слова — це сприятливий момент або нагода, яка дає нам змогу віддати своє життя Ісусові. Гарне здоров'я — це сприятливий момент для участі в євангелізації. Слухання цього читання перед збором дарів — це сприятлива нагода, яка дає змогу вам і мені жертвувати на просування Божої справи. Однак ці сприятливі моменти не тривають вічно.

Заклик

Якщо у вас є кошти, вважайте це сприятливою нагодою для підтримки Божої справи. Можливість підтримувати Божу справу своїми засобами не триватиме вічно. Тимчасом як наше життя триває, жертвуємо, скористаймося цими можливостями для просування Божої справи.

ВТРАЧЕНІ МОЖЛИВОСТІ МОЖУТЬ НІКОЛИ НЕ З'ЯВИТИСЯ ЗНОВУ

«Цінуючи час, бо дні
лукаві».

(Ефес. 5:16)



Можливості не вічні. А ще кажуть: «Втрачені можливості можуть більше ніколи не з'явитися знову». Якщо ми не скористаємося нинішніми можливостями, то немає жодних гарантій, що такі самі з'являться в майбутньому.

Слова, які залишилися невимовленими сьогодні, імовірно, не будуть сказані завтра.

Людей,

яких ми не можемо досягти сьогодні, імовірно, уже не досягнемо

завтра. Ті,

кому ми не проповідуємо сьогодні, можуть

переслідувати нас завтра. Знехтувана

можливість жертвувати, імовірно, уже не

з'явиться завтра. А навіть якщо з'явиться,

то, напевно, не принесе тих результатів, які

могла б принести сьогодні.

ЯКЩО МИ НЕ
СКОРИСТАЄМОСЯ
ТЕПЕРІШНІМИ
МОЖЛИВОСТЯМИ, ТО
НЕМАЄ ЖОДНИХ ГАРАНТІЙ,
ЩО ТАКІ САМІ З'ЯВЛЯТЬСЯ
В МАЙБУТНЬОМУ.

Заклик

Отож я прошу вас використовувати кожен надану можливість, щоб пожертвувати на Божу справу, оскільки нинішніх можливостей завтра може й не бути. Повертайте свою десятину й обіцяні приношення з молитвою у серці й псвним духом, знаючи, що хтось десь зустрінеться з Богом завдяки вашим дарам.

ПАСТОР ЗАБАРИВСЯ

*«Я спішу й не барюся
виконувати Твої Заповіді».*

(Псал. 119:60)



Одного пастора направили для проведення євангельської програми у певному місті. Гуляючи тим містом наступного дня, він несподівано зустрів колишнього однокласника, якого не бачив багато років. Обидва були раді зустрічі після тривалої розлуки.

Друг поцікавився причиною його візиту. Пастор пояснив, що здійснює підготовчі заходи перед проведенням публічної програми, яка планується через три місяці. Чоловік був у захваті від цих новин і пообіцяв бути першою людиною, яка прийме хрещення під час майбутньої програми.

З огляду на ентузіазм свого друга у пастора склалося враження, що він негайно прийняв би запрошення віддати своє життя Ісусові. Він навіть думав запросити свого друга до церкви наступного дня, але утримався, утішаючи себе тим, що зробить це через три місяці. Вони розійшлися, сподіваючись згодом знову зустрітись.

Рівно через три місяці пастор прибув, натхненний тим, що в нього вже є одна дорогоцінна душа, готова до хрещення. Велика рідкість розпочинати публічну програму, маючи людину, яка вже вирішила охреститися. Пастор убачав у цьому багатообіцяльну ознаку гарних жнив; напевно, через три тижні буде багато повернень.

Уранці перед першою зустріччю місцевий пастор і пастор-проповідник вирушили до місця проведення програми. Діставшись туди, проповідник помітив намет, установлений приблизно за сто метрів. Припускаючи, що це для похоронного служіння, він поцікавився особою померлого. Пастор назвав ім'я покійного. Це був друг проповідника, який пообіцяв прийняти хрещення на цій самій зустрічі.

Проповідник дуже засмутився й сильно пошкодував, що зволював і не запросив свого друга прийняти Ісуса.

ЗАКЛИК

Ми теж можемо зволікати з досягненням людей. Жертвуймо зараз, поки в нас ще є можливість донести до інших Божу вістку. Завтра деякі з тих людей, яких ми могли б досягти, будуть недосяжні для милосердя.

ПРИНОШЕННЯ СВІДЧАТЬ ПРО МОЮ ЛЮБОВ ДО ЛЮДЕЙ

*«Обітниці, дані мною
в молитві Господеві,
я виконаю перед усім
Його народом, у дворах
Господнього Дому,
посеред тебе, Єрусалиме!»*

(Псал. 116:18, 19)



У Матв. 22:36-40 Ісус дав дві найбільші заповіді. Друга найбільша заповідь говорить: «Любитимеш свого ближнього, як самого себе» (Матв. 22:39). Ми виявляємо любов до ближнього різними способами. Один зі способів виявити нашу любов до них полягає в тому, аби бути поруч із ними в часи важких життєвих випробувань, відвідувати їх у лікарні під час хвороби та простягати їм руку допомоги, коли вони цього потребують.

**НАША ЛЮБОВ
ДО БЛИЖНІХ МАЄ
ВИЯВЛЯТИСЯ
НЕ ТІЛЬКИ В
ЗАДОВОЛЕННІ ЇХНІХ
ФІЗИЧНИХ ПОТРЕБ,
МИ ТАКОЖ ПОВИННІ
ІНВЕСТУВАТИ В ЇХНЕ
СПАСІННЯ.**

Еллен Уайт вказує на ще один спосіб, за допомогою якого можна виявити свою любов до інших. Вона пише: «Що більше ми інвестуємо в Божу справу, щоб посприяти спасінню душ, то ближчими вони стануть до наших сердець» (Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 405).

Наша любов до ближніх має виявлятися не тільки в задоволенні їхніх фізичних потреб, ми також повинні інвестувати в їхнє спасіння. Повертаючи нашу десятину та приношення, ми інвестуємо в Божу справу. Коли ми жертвуватимемо на Божу справу, наші серця наблизатимуться до чоловіків, жінок, юнаків і дівчат, за яких помер Ісус. Як стверджувала Еллен Уайт: «Якщо ви любите Бога понад усе та свого ближнього, як самого себе, то ми віримо, що ви надасте матеріальні докази цього, як-от: добровільні приношення для нашої місіонерської роботи» (The Review and Herald. 8 січня 1889 р.).

Ваклик

Я запрошую вас виявляти свою любов до Бога та ближніх, жертвуючи щиро задля спасіння наших братів і сестер, які шукають істину.

ХРЕЩЕННЯ НЕВИХОВАНОГО СТУДЕНТА

*«Тому що жодне слово не
буває у Бога безсилля».*

(Луки 1:37)



Тимчасом як Мундія здобував ступінь бакалавра з богослов'я в Університеті Солусі в Зімбабве, нині покійний доктор Корнеліус Матандіко, відомий євангеліст і церковний лідер, на запрошення проводив тиждень духовного зростання в студентському містечку. Мундія разом зі своєю

НАШІ НАВЧАЛЬНІ
ЗАКЛАДИ ВІДІГРАЮТЬ
НАДЗВИЧАЙНО
ВАЖЛИВУ РОЛЬ У
ЗНАЙОМСТВІ МОЛОДІ З
ІСУСОМ.

дружиною і двома маленькими синами сидів на задньому ряду церкви. Ці місця були призначені для батьків з дітьми.

Кожного вечора, коли вони сиділи в церкві та слухали захопливу вістку, перед ними стояв молодий чоловік, який постійно розмовляв зі своїми друзями та сміявся. Мундія розумів: якщо юнак не змінить своєї поведінки, то багато людей, зокрема й він сам, не отримають жодної користі від проповіді. Це спонукало Мундію почати молитися за цього юнака. Та здавалося, що більше він молився, то гірше поводився цей юнак.

Наприкінці тижня, коли доктор Матандіко закликав присутніх прийняти Ісуса через хрещення, на свій подив, Мундія побачив, що неспокійний юнак підвівся і вийшов наперед. Мундія задумався, чи серйозний він у своїх намірах. Наступного дня хлопець повернувся на своє звичне місце, але цього разу поводився інакше. Він сидів тихо, уважно слухав і був одним з тих багатьох, які прийняли хрещення.

Наші навчальні заклади відіграють надзвичайно важливу роль у знайомстві молоді з Ісусом. Ці навчальні заклади необхідні всюди, однак для їхнього створення потрібні значні фінансові ресурси.

Заклик

*Продовжуймо щедро жертвувати наші
відсоткові обіцяні приношення, аби ще чимало
молодих людей, які навчаються в наших
навчальних закладах, пізнали Ісуса Христа.*

ВМОТИВОВАНИ ТИМ, ЩО ЧЕКАЄ ПОПЕРЕДУ

*«Він же був зранений за
наші гріхи, був катований за
наші провини.
Завдяки персиссному
Ним стражданню,
нам подаровано мир, —
Його ранами ми
оздоровлені!
Всі ми заблукали й
розбрелися,
як вівці, — кожний з нас
пішов власною дорогою,
та Господь поклав
на Нього гріхи всіх нас».*

(Ісаї 53:5, 6)



Одним з розділів, у якому описано працю Ісуса, є 53 розділ Ісаї. Він — Слуга-Страждалець.

Запитання полягає в тому, що змусило нашого Господа та Спасителя

«ЩО ПІДТРИМУВАЛО БОЖОГО СИНА В ЙОГО ЖЕРТОВНОМУ ЖИТТІ? ВІН БАЧИВ ПЛОДИ МУК СВОЄЇ ДУШІ І БУВ ЗАДОВОЛЕНИЙ» (Е. УАЙТ).

без нарікання витерпіти все, що Він здолав? У книзі «Дії апостолів» ми читаємо: «Що підтримувало Божого Сина у Його жертвовному житті? Він бачив плоди мук Своєї душі і був задоволений. Дивлячись у вічність, Він споглядав щастя тих, які завдяки Його приниженню отримали прощення й вічне життя. До Його слуху долинали щасливі вигуки викуплених. Він чув, як вони співали пісню Мойсея та Агнця» (С. 601).

Радість бачити спасіння тих, за кого Він страждав, спонукали нашого Господа й нашого Взірця витерпіти все, через що Він пройшов. Брати та сестри, Він передчував ваш переможний вигук. Він чув, як ми з вами співали пісню Мойсея та Агнця.

Наслідуючи приклад нашого Вчителя, зносьмо труднощі й жертвовно віддаймо дари на Божу справу заради тих людей, які ще будуть спасенні завдяки нашій щедрості. Коли ми досягнемо нашого небесного дому, нас чекатиме радість. Уявіть вигук людини, яка спасенна завдяки вашому пожертвуванню. Уявіть, як хтось співає пісню Мойсея та Агнця, бо ви сумлінно повертали десятину та приношення.

Заклик

Жертвуймо з думкою про майбутнє. Коли Христос перебуває в центрі всіх наших учинків, ми можемо радіти, знаючи, що наші пожертви справляють вплив.



ДАРИ ОБ'ЄДНУЮТЬ

«Якову приснилася драбина, що стояла на землі, а вершина її сягала аж до неба. Божі ангели піднімалися й опускалися по ній».

(Бут. 28:12)



Дарування має велике значення в нашому житті. Коли люди обмінюються подарунками, відбувається щось особливе, що не завжди можна побачити. Дарування зміцнює зв'язок між ними, наближаючи їх одне до одного.

ДАРУЮЧИ НАМ ІСУСА,
БОГ З'ЄДНАВ НЕБО ІЗ
ЗЕМЛЕЮ. ВІН З'ЄДНАВ
НАС ІЗ СОБОЮ.

Коли Бог віддав Свого єдиного Сина цій Землі, щось відбулося між Небом і Землею. Напевно, ви знаєте історію про Якова, коли, тікаючи від гніву свого брата, йому приснилася драбина, що простягалася з неба на землю. Ця драбина представляла Ісуса. У книзі «Дії апостолів» Еллен Уайт написала: «Цей муж віри бачить сходинки з видіння Якова, що з'єднують землю з небом, смертну людину з безсмертним Богом» (С. 512).

Даруючи нам Ісуса, Бог з'єднав Небо із Землею. Він з'єднав нас із Собою. Можна з упевненістю стверджувати, що дар поєднує людей. Ось що відбувається, коли ми віддаємо наші обіцяні приношення (систематичні пожертвування). Ми налагоджуємо зв'язок із Богом. До того ж ми створюємо мережу зв'язків із тими людьми, які отримують користь від наших приношень.

Заклик

Сьогодні та в майбутньому, жертвуючи на підтримку Божої справи, пам'ятаймо, якої мсти досягають обіцяні приношення (регулярні й систематичні пожертвування). Ці приношення об'єднують нас із Богом і з тими, до кого Він послав Свого Сина заради їхнього викуплення.

ЖЕРТВУЙ, НАВІТЬ ЯКЩО ЦЕ ЗАБАГАТО

«Той же, який не знав, але зробив щось гідне покарання, буде мало битий. У кожного, кому дано багато, від того будуть і багато вимагати; і кому багато довірено, від того і вимагатимуть більше».
(Луки 12:48)



Коли Фабіан (вигадане ім'я) навчався у випускному класі в школі Замбії, його брат надіслав йому гроші для екзаменаційного внеску. Після підрахунку Фабіан виявив, що грошей майже вдвічі більше, ніж потрібно заплатити за іспит. Збагнувши це, він почав міркувати над тим, чи треба віддати десятину й рівноцінні їй приношення, тобто ще 10 %. Це було важке рішення для бідного юного учня. Після довгих роздумів Фабіан вирішив повернути десятину й віддати ще десять відсотків як приношення.

Поки він підраховував десятину та приношення, прийшли його друзі й запитали, що він має намір зробити з грошми, які щойно поклав у конверт. Юнак пояснив, що віддає Богові десятину та приношення.

Його друзі розсміялися й недвозначно повідомили йому, що грошей забагато. Один з них сказав: «Чому б тобі не віддати невелику частку від цієї суми? Бог знає, що ти учень і тобі потрібні кошти. Коли почнеш працювати, тоді зможеш дати Богові більше грошей, проте не зараз. Залиш частину собі».

Фабіан спокійно пояснив своїм друзям, що це зовсім незначна сума, якщо порівняти з тим, що Бог дав Йому в Особі Його Сина Ісуса. Наступного дня він відніс ці гроші до церкви.

Заклик

Брати та сестри, повсртаючи десятину та приношення, пам'ятаймо, що Бог дав нам заради нашого спасіння. Не існує чогось занадто великого для того, щоб віддати це Богові.

БОГ ВИНАГОРОДЖУЄ ВІРНІСТЬ

«Той же, який не знав, але зробив щось гідне покарання, буде мало битий. У кожного, кому дано багато, від того будуть і багато вимагати; і кому багато довірено, від того і вимагатимуть більше».

(Луки 12:48)



Друзі Фабіана намагалися відмовити його від жертвування. Один із них сказав: «Чому б тобі не віддати невелику частку від цієї суми? Бог знає, що ти учень і тобі потрібні кошти. Коли почнеш працювати, тоді зможеш дати Богові більше грошей, проте не зараз. Залиш частину собі». Фабіан не погодився й наступного дня з радістю відніс гроші до церкви.

На жаль, незабаром після цього Фабіан захворів, і друзі терміново доставили його до лікарні на ношах. Під час огляду медики не змогли встановити причину його недуги. Лікар пояснив: оскільки Фабіан у випускному класі, то, імовірно, страждає від стресу перед складанням іспитів. З огляду на високу успішність Фабіана в навчанні для його друзів це пояснення не дуже було схоже на правду.

Цілий рік Фабіан боровся з хворобою і часто не міг навчатися через біль. Часом він навіть думав кинути навчання, бо був переконаним, що може померти ще до того, як складе іспит чи отримає результати. Незважаючи на ці труднощі, він продовжував ходити до школи, коли йому це дозволяло здоров'я, і навчався в ті проміжки часу, коли біль ущухав.

Коли настав день іспиту, Фабіан із подивом виявив, що запитання стосуються тих тем, на яких він зосереджував свою увагу під час навчання. Саме тому він з легкістю склав іспит і був одним із двох кращих учнів його класу, які вступили до єдиного університету в цій країні. Бог віддячив за його вірність. Він не відплатив йому в грошовій формі, проте дозволив йому досягти успіху в навчанні.

Заклик

Бог винагороджує вірність. Він ніколи не забуде наших проявів вірності. Наша винагорода може затриматися, можливо, ми не отримаємо її в цьому житті, але її обов'язково буде дано. Тож з радістю віддаймо Йому десятину та приношення, знаючи, що Бог винагороджує вірність.

ДИВИНА, ЯКУ Я НЕ МОЖУ ПОЯСНИТИ

*«Хто виявляє до вбогого
благодійність,
той позичає Господу,
Який йому
віддячить добром».*

(Притчі 19:17)



Одна підприємниця розповіла про те, як важко змусити боржників повернути гроші. Вона засмучувалася, що люди приходили з проханням про допомогу, адже справді потребували підтримки, однак потім не могли повернути їй борг.

Утім, децю її дивувало. Щоразу, коли хтось із нужденних приходив і вона допомагала цій людині, тоді боржники, які вже багато разів не виконували своїх грошових зобов'язань, а про деяких із них вона навіть забула, повертали їй борг без жодних нагадувань. Так траплялося кілька разів. Вона говорить, що це «дивина, яку я не можу пояснити».

Зі свого досвіду жінка свідчить, що Бог любить бідних, і Він тішиться, коли їм допомагають фінансово спроможні люди. Господь дотримується Свого Слова: «Хто виявляє до вбогого благодійність, той позичає Господу, Який йому віддячить добром». Ця підприємниця усвідомила: коли вона піклується про бідних, Бог допомагає їй, спонукаючи її боржників повернути їхні борги.

Ваклик

Пам'ятаймо про бідних, і Бог благословить нас. Тс, що ми робимо для інших, може здаватися незначним, але наше «мало» стає великим, стає джерелом благословень для людей. Який добрий наш Господь! «Разом з Богом мало перетворюється на багато».

БОГ НА ПЕРШОМУ МІСЦІ В УСІХ СИТУАЦІЯХ

*«Легідна відповідь
заспокоює гнів, а вразливе
слово викликає обурення».*

(Притчі 15:1)



Кудакваше Чіпатісо — бізнесмен, який завжди говорить ласкаво. Одного разу, займаючись своїми справами, він зупинився на заправці, щоб підкачати одну із шин його авто. На жаль, інший водій, який прибув раніше, неправильно припаркувався. Отож у Кудакваше не залишалось іншого вибору, окрім як припаркуватися перед цією людиною.

Коли той чоловік вийшов з магазину, він був незадоволений тим, як Кудакваше припаркував своє авто. Саме тому він почав кричати, уживаючи недобрі слова. Незважаючи на це, Кудакваше залишався спокійним. Усміхнувшись і привітавшись, він негайно перегнав свою машину.

Коли Кудакваше мав вирушати, чоловік під'їхав до нього й почав засипати запитаннями: «Як ти зумів зберегти спокій і навіть привітатися зі мною, тимчасом як я намагався тебе спровокувати? Чому ти не відповів тим самим? Якби ти сказав хоч слово, з тобою могло статися дещо погане».

Кудакваше відповів з усмішкою: «Я християнин, який боїться Бога. Я діяв так не тому, що примусив себе, а просто тому, що я такий є». Далі Кудакваше розповів про Бога і про Його бажання, щоб він змінився й теж міг добре ставитися до інших. Це спонукало чоловіка відкритися й розповісти Кудакваше про складні ситуації, які він пережив. Кудакваше пообіцяв молитися за нього й запевнив чоловіка, що Бог допоможе йому здолати випробування, з якими він зіткнувся.

Кудакваше вирішив поставити Бога на перше місце під час спілкування із цим чоловіком. На запитання про те, як він міг залишатися спокійним під час серйозної провокації, Кудакваше вказав на Бога.

Заклик

Коли ми приймаємо рішення поставити Бога на перше місце в нашому повсякденному житті, тоді для нас стає природним ставити Господа на перше місце в усьому тому, чим Він нас благословляє. Повернення десятини та приношень буде легкою справою, коли Бог займатиме головне місце в нашому житті. Чому б сьогодні не поставити Його на перше місце?

ІДІТЬ ПО ЦЬОМУ СВІТІ

*«Бо так Бог полюбив світ,
що дав [Свого] Єдинородного
Сина, щоб кожний, хто вірить
у Нього, не загинув, але мав
життя вічне».*

(Івана 3:16)



Божа благодать призначена не для вузького кола обраних. Бог беззастережно любить усе людство. Коли Він дивиться на планету Земля, то розглядає кожного її мешканця як об'єкт Свого милосердя і прощення. Перспектива викуплення доступна всім, а Його благодать поширюється на кожну людину, яка живе на цій планеті. Усіх, якими б грішними вони не були, досягає Божа любов.

Коли Ісуса прибивали до хреста, Він думав про долю грішного людства. Божий Син віддав Себе як жертву заради нашого спасіння (Ефес. 5:2). Жертва Христа справила на світ глобальний вплив.

Наші десятини та приношення так само використовуються Господом для досягнення глобальних цілей. Задля того щоб наші пожертви й десятини сприяли поширенню Євангелія по всьому світу, їх слід використовувати не лише в місцевій громаді. Частина коштів використовують для реалізації проєктів усесвітньої Церкви. Еллен Уайт пише: «Божі гроші мають використовуватися не лише у вашому районі, але й у віддалених країнах, на морських островах. Якщо Його народ не долучатиметься до цієї роботи, Бог обов'язково відбере сили, які використовують не належним чином» (Свідчення для Церкви. Т. 7. С. 215).

Наша десятина й обіцяні приношення сприяють реалізації Божественних планів. Кошти, які ми систематично жертвуємо, розподіляють згідно з Об'єднаним планом приношень. Завдяки цьому Євангельська вістка лунає не лише для мешканців мегаполісів, але й для людей, що проживають у віддалених гірських поселеннях. Згідно з Об'єднаним планом приношень, 60 % ваших пожертв використовуються для підтримки місіонерської роботи у вашій церковній громаді; 20 % пожертв спрямовуються на реалізацію регіональних місіонерських проєктів, ініційованих конференцією, а ще 20 % будуть направлені до Всесвітнього місіонерського фонду (Всесвітнього бюджету). Цей фонд підтримує служіння місіонерів за кордоном, фінансує діяльність місії, а також різноманітні програми, проєкти й установи, що займаються підготовкою нових служителів.

Заклик

*Будьмо ж вірними в приношеннях, щоб
справа Божа була завершена й усі ми могли
зустрітись на Небї.*

ЩО ЗНАЄ ПРО ВАС БОГ?

*«Не піднімай руки твоєї
на хлопця, —
промовив ангел, —
не чини йому нічого,
бо тепер Я знаю,
що ти боїшся Бога
і не пошкодував
для Мене свого
улюбленого сина».*

(Бут. 22:12)



Авраам зіткнувся із жахливим випробуванням, і багато хто молиться, щоб їм ніколи не довелося такого пережити. Його попросили зробити те, що розбило б серце не тільки йому, а також його дружині Саррі.

**ПОСЛУХ БОЖИМ
ЗАПОВІДЬМ Є ОДНІЄЮ
З РИС ТИХ ЛЮДЕЙ, ЯКІ
БОЯТЬСЯ ЙОГО.**

Незважуючи на неймовірний біль, який би викликав цей учинок, Авраам був готовий виконати дане йому повеління.

Цей вірш навчає нас двох важливих уроків. Сьогодні ми зосередимося на одному з них, а інший розглянемо в наступному читанні. Авраам продемонстрував страх Господній своїм учинком: він послухався Його. Господь сказав йому принести в жертву свого сина, і Авраам послухався Його. Він не виправдовувався й не нагадував Богові, що це його єдиний син, син обітниць.

Послух Божим Заповідям є однією з рис тих людей, які бояться Його. Одна з Божих вказівок записана в Мал. 3:10: «Принесіть усі десятини до храмової скарбниці, щоб у Моєму Храмі була пожива». Подібно до Авраама, ми також повинні виявляти свій страх перед Богом і вірно приносити «всі десятини до храмової скарбниці».

Заклик

Заклик жертвувати дає можливість продемонструвати наш послух Божим Заповідям. Покажімо страх Господній, виконуючи повеління приносити десятину й дари до храмової скарбниці. Авраам виконав Божу вказівку, і Господь сказав: «Тепер я знаю, що ти боїшся Бога». Отже, постає питання: що мої дії відкривають Богові щодо мого зобов'язання служити Йому?»

ДЕНЬ, КОЛИ НЕБО РАДІЛО

*«Не піднімай руки
твоєї на хлопця, —
промовив ангел, —
не чини йому нічого, бо
тепер Я знаю,
що ти боїся Бога
і не пошкодував для Мене
свого улюбленого сина».*

(Бут. 22:12)



У нашому попередньому читанні ми розмірковували над тим, що послух Божим вказівкам є рисою людей, котрі бояться Господа. Сьогодні ми розглянемо другий урок з Бут. 22:12. Авраам не пошкодував для Бога свого сина. З прикладу Авраама ми дізнаємося, що ті, хто боїться Бога, нічого не шкодують для Нього. Вони віддають не лише тоді, коли їм це до вподоби: ці люди не вважатимуть нічого надто любим, надто дорогим або надто цінним, аби віддати Богові.

Коли Авраам успішно здолав випробування й виявив готовність принести свого сина в жертву, це не залишилося без уваги Бога та всього Неба. Еллен Уайт красномовно описує цей момент: «Небеса із подивом та захопленням спостерігали за беззастережним послухом Авраама. Його вірність отримала схвалення Небес» (Патріархи і пророки. С. 155).

Небеса гучно святкували, коли Авраам продемонстрував свій послух. Висловлюючись сучасною мовою, можна сказати, що на Небі лунали вигуки схвалення й усі аплодували Аврааму стоячи. Це був момент торжества, коли Авраам представив Ісаака як свою жертву.

Диявол може намагатися перешкоджати нам слухатися Бога й жертвувати віддано й щедро. Однак важливо пам'ятати, що і Бог, і все Небо спостерігають за нашим вибором: чи послухаємося ми голосу Господа, чи голосу диявола. Коли ми слухаємо диявола, Небо сумує. Однак, як і у випадку з Авраамом, коли ми слухаємося Бога й нічого не шкодуємо для Нього, з Неба лунає радісне схвалення нашого вибору.

ВОНИ ВІДДАЮТЬ НЕ ЛИШЕ ТОДІ, КОЛИ ЇМ ЦЕ ДО ВПОДОБИ: ЦІ ЛЮДИ НЕ ВВАЖАТИМУТЬ НІЧОГО НАДТО ЛЮБИМ, НАДТО ДОРОГИМ АБО НАДТО ЦІННИМ, АБИ ВІДДАТИ БОГОВІ.

Заклик

Я молюся про те, щоб, повертаючи десятину та приношення, наші вчинки тішили Небо, і ми слухняно віддавали Богові все, що можемо.

ЖЕРТВУВАТИ, НАВІТЬ КОЛИ ЦЬОГО НЕ ХОЧЕТЬСЯ

*«Роблячи добро,
не втрачаймо запалу,
бо свого часу пожнемо,
якщо не ослабнемо».*

(Гал. 6:9)



Малуме жив у місті в Західній провінції Замбії, що славиться неосяжною кількістю риби. Найбільше йому подобався особливий лящ, який водиться в річці Замбезі. Для нього ця риба була делікатесом. Однак з ним траплялася неприємність: щоразу, коли він купував цю смачну рибу, до нього приходили несподівані відвідувачі. Саме тому йому неминуче доводилося ділитися своєю улюбленою їжею. Цей повторюваний сценарій сильно засмучував Малуме.

Одного разу він купив великого ляща й ретельно засмажив його у власному жиру. Передчуваючи насолоду від смакування цієї страви, Малуме нетерпляче сів до столу. Коли він уже збирався поласувати нею, почувся стукіт у двері. Якусь мить чоловік вагався, намагаючись вирішити дилему: чи розділити страву з несподіваним гостем, чи зробити вигляд, ніби він не почув стуку, і продовжити їсти.

Нарешті він неохоче підійшов до дверей і запросив гостя в дім, де вони разом насолодилися щойно приготовленою рибою. Ці обідні відвідувачі продовжували приходити. Однак невдовзі Малуме помітив, що згодом він уже не мав неприємних відчуттів, ділячись їжею з людьми. Зрештою він виявив, що не може цілком насолоджуватися стравою, якщо не ділиться нею з кимось іншим.

Заклик

Як і Малуме, ми не повинні чекати, поки нам сподобається жертвувати, перш ніж почати це робити. Такий час може ніколи не настати. Саме завдяки постійному жертвуванню ми долаємо свій egoїзм, який часто спричиняє неприємні відчуття. Пам'ятайте: «Блажнініше давати, ніж брати!» (Дії 20:35).

БОГ НІКОЛИ НЕ РОЗЧАРОВУЄ

*«Писання кажє:
Кожний, хто вірить
у Нього, не буде
засоромлений».*

(Римл. 10:11)



У Замбії настав час таборів, і пастор Мундія мав виступати на табірному зібранні Лвімба, що за кілька кілометрів від столиці — Лусаки. Щодня пастор Мундія знаходив час для спілкування з хлопчиками й дівчатками, яким так подобалися його історії.

Одного дня п'ятикласник Фредді підійшов до пастора і поділився своїм свідченням. Він розповів: коли він навчався в третьому класі, то постійно був останнім за успішністю серед однокласників. Фредді не міг написати контрольну роботу. Він узагалі роздумував над тим, щоб кинути школу через відчуття сорому. Тоді йому спало на думку: «Чому б не розповісти про свої труднощі Богові?»

Поміркувавши про це, хлопчик став на коліна й помолився, промовивши: «Боже, Ти знаєш про мої труднощі зі шкільними предметами. Мої друзі добре пишуть контрольні роботи, а я не можу, тому вони завжди сміються з мене. Допоможи мені впоратися. Я дуже довіряю тобі. Якщо Ти можеш допомогти написати контрольну роботу учням, які не знають Тебе, то як щодо мене? Адже я довіряю Тобі. Будь ласка, Боже, віднині я хочу отримувати гарні результати. Амінь».

Після цієї натхненної розмови з Богом Фредді почав навчатися з новою рішучістю. Через кілька тижнів під час контрольної роботи Фредді чекала несподіванка, коли вчитель оголосив, що він написав роботу найкраще в класі. З того незабутнього дня Фредді постійно посідав перше місце за успішністю в класі. Він дуже вдячний Богові, Який перетворив його на відмінника.

Ваклик

Брати та сестри, Біблія говорить: «Кожний, хто вірить у Нього, не буде засоромлений!» (Римл. 10:11). Жертуйте й вірте, що Бог благословить і задовольнить усі ваші потреби.

ЗРОБІТЬ УСЕ, ЩО ВІН ВАМ СКАЖЕ

*«Його мати
промовила до слуг:
Зробіть, що тільки
Він вам скаже».*

(Івана 2:5)



Ось історія про жінку, яка слухала проповідь пастора про повернення десятини та приношень. Її зворушила ця вістка, бо вона усвідомила, що роками не повертала ані десятини, ані приношень. Однак жінка не уявляла, як вижити на залишок своєї скромної зарплати після повернення десятої частини і пожертвувань. Вона переконала себе, що Господь зрозуміє її ситуацію.

Наступної суботи той самий пастор проповідував на підставі тексту Івана 2:5, де написано: «Його мати промовила до слуг: Зробіть, що тільки Він вам скаже». Жінка не повністю зрозуміла проповідь, але рядки із цього вірша не полишали її думок. Вона намагалася їх ігнорувати, проте слова продовжували лунати у її розумі: «Зробіть, що тільки Він вам скаже».

Відчуваючи, що не може їх позбутися, жінка поглянула у вічі своїм страхам. Вона міркувала так: «Я дотримуюся вказівок своїх викладачів, прислухаюся до порад мого дієтолога, виконую приписи мого лікаря. Якщо я роблю те, що говорять люди, чому ж я маю вагатися щодо виконання Божих повелінь?»

Вона молилася та просила Бога пробачити її невірство. Потім вона почала вірно повертати десятину та приношення. Після жертвування кілька місяців поспіль, вона дійшла висновку, що отримані благословення переважили те, що вона віддала Богові. Вона пошкодувала про своє початкове небажання виконувати все, що скаже Бог, а отже, бути вірним управителем.

Заклик

Незалежно від ваших обставин, «зробіть, що тільки Він вам скаже». Поверніть десятину та щдрі приношення, тобто ваші відсоткові пожертвування.

БРАТ- «ГОЛОВОРІЗ»

*«Коли стежки людини
Господсві до вподоби,
то Він і її ворогів
мирить з нсю».*

(Притчі 16:7)



Декстер виявив, що його гаманця немає в кишені. Він повернувся тим самим шляхом до свого фургона. На бетонному тротуарі, де він припаркував авто, сиділо двоє чоловіків. Один з них

здавався
порядним
джентль-
меном, а
інший –
справжнім

головорізом. Декстер розумів: якщо гаманець випав на місці паркування, то знайти його поруч зі справжнім головорізом немає жодних шансів. Як запитати цього чоловіка, чи бачив він гаманець, і не розлютити його?

Коли Декстер уже підходив до свого фургона, то побачив, як чоловіки палко сперечалися. Агресором був «головоріз». Він виступав проти «джентльмена». Рішучим голосом він запитав «джентльмена», чому той підібрав чийсь гаманець, а не пішов за людиною до магазину, щоб віддати. Декстер не знав, що робити. Десять хвилин він мовчав, поки ті двоє обмінювалися репліками, а ситуація ставала дедалі серйознішою. «Джентльмен» запитав «головоріза», чому це його так турбує. «Головоріз» відповів: «Він мій брат. Ти не можеш узяти його гаманець, поки я тут». Коли Декстер почув ці слова, то набрався сміливості та сказав: «Він має рацію, віддайте мені мій гаманець». «Джентльмен» неохоче віддав йому гаманець з усім, що було в ньому. Напевно, той чоловік, як і Декстер, боявся «головоріза».

Декстер повернувся до магазину, заплатив за товар, а потім зняв трохи грошей у банкоматі й дав «брату-головорізу» на знак вдячності. Чоловік дуже цьому зрадів, проте Декстер трохи засмутився через те, що в нього не було більше грошей, щоб віддячити своєму «братові-головорізу».

Ваклик

Псалміст поставив запитання: «Чим я віддячу Господсві за все добро, яке мені дає?» (Псал. 116:12). Коли ви приймаєте рішення щодо ваших дарів, подумайте про те, що Бог зробив для вас. Можливо, вам нічого дати сьогодні, але візьміть на себе зобов'язання жертвувати Богові. Який так багато зробив для вас, наступного разу, коли отримаєте дохід.

«Я СПРОБУЮ»

*«А цей камінь,
якого я поставив як стовп,
буде Божим Домом,
і з цього, що Ти даси мені,
я неодмінно дам
Тобі десятину».*

(Бут. 28:22)



Дака за професією фермер. Йому ледь вдавалося виростити достатньо врожаю для утримання своєї сім'ї, не кажучи вже про надлишок для продажу. Незважаючи на всі його старання, щороку під час збору врожаю його чекало розчарування, тому він був нещасливою людиною. Не знаючи, як покращити врожайність, він зіткнувся зі збитковістю.

Одного разу друг запросив Даку до церкви, і там він дізнався про Бога, Який благословляє тих, котрі дотримуються Його вказівок. Спочатку чоловік поставився до цього скептично та вважав, що воно того не варте. Однак, враховуючи його постійне розчарування через неврожайність, вирішив спробувати. Він тихо став навколішки й помолився, як умів. У своїй молитві Дака сказав Богові: якщо Господь справді благословить його, як сказав проповідник, то він поверне десятину.

Дака старанно орав і засівав своє поле, виконуючи ту саму рутинну роботу, що й у попередні роки. Дощів було достатньо, і посіви росли дуже добре. Щоразу оглядаючи своє поле, він оцінював прогрес посівів, як і в попередні роки. Утім, на його подив, щоразу, коли він оглядав поле, посіви були кращими, ніж попереднього разу.

Коли настав час збору врожаю, Дака був вражений, адже його врожай у п'ять разів перевищив урожай попереднього року. Він миттєво зрозумів, що Бог випробує його, щоб побачити, чи він буде вірний своїй обітниці. Натхненний цим рясним урожаєм, Дака покликав проповідника, який говорив про Боже благословення для тих, хто виконує Його вказівки. Він запросив його прийти й на власні очі побачити, як Господь благословив його. Проповідник прийшов, і вони разом порахували десятину та приношення від урожаю.

Ваклик

Дака дотримався свого слова й повернув десятину з тих благословень, які Бог дав йому. Виконуймо також наше слово й обітницю, яку дали під час хрещення, аби бути вірними в підтримці Божої справи через десятину та приношення.

ЧИ МОЖЕ БОГ РОЗРАХОВУВАТИ НА ТЕБЕ?

*«Запсвняю вас,
що багато вдів було
у дні Іллі в Ізраїлі,
коли нсбо замкнулося на
три роки й шість місяців,
і був тоді великий голод
по всій землі.
Та до жодної з них
Ілля не був посланий,
тільки в Сарпту
Сидонську —
до жінки-вдови».*

(Луки 4:25, 26)



Ці слова, які промовив наш Господь Ісус, надзвичайно важливі для нас, адже ми живемо в останній час і нам довірено унікальну істину. Хоч багато вдів, торговців, пар і самотніх чоловіків

в Ізраїлі могли б подбати

БОГ ДАВ НАМ ЗАСОБИ ДЛЯ ПОШИРЕННЯ ЦІЄЇ ІСТИНИ ВСЮДИ.

про Іллю, Бог вирішив не посилати Свого слугу до жодного з них. Натомість він оминув їх, щоб виконати Свою місію.

Бог довірив нам істину, про яку багато людей не знають і не розуміють до кінця. Він дав нам засоби для поширення цієї істини всюди. Якщо ми не зможемо підтримувати поширення цієї істини, Бог оmine нас і використає несподіваних людей, щоб завершити Свою працю. Це нагадає пісню, яку музична група співала кілька років тому. Один рядок із пісні звучав так: «Нехай Бог розраховує на тебе».

Заклик

Тимчасом як інші виявляють невірність, нехай Бог розраховує на вас. Коли інші не в змозі підтримати Божу працю через десятину й обізнані приношення (відсоткові пожертвування), нехай Бог розраховує на вас. Повертаючи десятину та приношення, скажімо: «Божє, ти можеш розраховувати на мене».



ВДЯЧНІСТЬ І ЛЮБОВ ВИЗНАЧАЮТЬ ЯКІСТЬ НАШИХ ДАРІВ

*«Коли був Він у Витанії
в домі Симона прокаженого
і сидів за столом,
прийшла жінка,
яка мала албастрову
посудину чистого
дорогоцінного нардового
мира.
Надбівши албастрову
посудину,
вона вилила миро
на Його голову.
Деякі обурювалися між
собою і говорили:
Навіщо така трата мира?
Це миро можна продати більше
ніж за триста динаріїв
і роздати бідним!
Тож докоряли їй».*

(Марка 14:3-5)



Цей уривок і наступні слова Ісуса проливають світло на вчинок цієї жінки. Із цієї історії ми можемо засвоїти три уроки, і перший стосується самого дару.

Біблія описує дар жінки як «дорогоцінне нардове миро». Такий щедрий подарунок свідчить

про цілеспрямований намір, це не було спонтанне рішення. Жінка продемонструвала любов і вдячність своєму Господеві за те, що Він зробив для неї, і виразила свої почуття через подарунок – «дорогоцінне нардове миро».

Тільки вона насправді знала, як сильно любила Ісуса. Тільки вона насправді знала міру своєї вдячності Господеві. Ніхто інший не здатний зрозуміти глибину вашої любові до Ісуса. Ніхто не знає, наскільки ви вдячні Богові за те, що Він здійснив у вашому житті. Нашу любов і вдячність до Ісуса мають виражати дари, які ми приносимо Йому.

Жінка віддала все найкраще, що мала, як прояв своєї любові та вдячності Богові. Яка міра вашої вдячності й любові до Бога? Наші приношення показують, як сильно ми любимо Ісуса й наскільки сильно ми дякуємо Йому за те, що Він здійснив для нас.

Заклик

Сьогодні й у майбутньому, коли ми жертвуємо, не забуваймо сповна виражати нашу любов і вдячність Богові своїми приношеннями.



ЧИ БУЛО ЦЕ МАРНОЮ ТРАТОЮ?

*«Коли був Він у Витанії
в домі Симона прокаженого
і сидів за столом,
прийшла жінка,
яка мала албастрову
посудину чистого
дорогоцінного
народового мира.
Надбівши албастрову
посудину,
вона вилила миро
на Його голову.
Деякі обурювалися між
собою і говорили:
Навіщо така трата мира?
Це миро можна продати
більше ніж за триста
динарів
і роздати бідним!
Тож докоряли їй».*

(Марка 14:3-5)



Марія подарувала Ісусові «дорогоцінне народове миро», щоб виразити свою вдячність і любов до Нього. Розгляньмо тепер, як апостоли дивилися на дар Марії.

Вони охарактеризували дар Марії одним словом: «трата». Якщо не заглиблюватися у їхні мотиви, правда полягає в тому, що деякі люди вважають: жертвувати на Божу справу — це справді марна трата. Ці люди іноді жертвують величезні суми на інші справи, які визнають гідними, але коли йдеться про Божу справу, вони дають лише мізерні копійки, оскільки вважають це марною тратою ресурсів.

Подумайте про вплив євангельської вістки, якби всі жертвували так, як Марія? Чи не донесли б ми до цього часу Євангеліє в усі куточки світу? На жаль, оскільки дехто вважає жертвування Богові марною тратою, Божою справа не просувається так швидко, як мала б.

Немає кращого способу інвестувати наші ресурси, окрім як на підтримку Божої справи. Коли ми жертвуємо для Його роботи, ми збираємо скарби на Небі (Матв. 6:20). Це означає, що ми не лише підтримуємо Божу справу на землі, даючи багатьом людям змогу почути про любов Господа до нас і Його чудовий дар людству в Особі Його Сина Ісуса, а й зберігаємо скарби для себе на Небі.

ЯКИМ БУВ
БИ ВПЛИВ
ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ
ВІСТКИ, ЯКБИ ВСІ
ЖЕРТВУВАЛИ ТАК,
ЯК МАРІЯ?

Заклик

Нсхай Бог благословить нас, тимчасом як ми продовжуємо підтримувати Божу справу та збирати скарби на Небі.

НЕ ПРИСЛУЖИТЕСЯ ДО ДЕЯКИХ ГОЛОСІВ

«Коли був Він у Витанії
в домі Симона прокаженого і
сидів за столом,
прийшла жінка,
яка мала албастрову
посудину
чистого дорогоцінного
народового мира.
Надбивши албастрову
посудину, вона вилила миро на
Його голову.
Деякі обурювалися між
собою і говорили:
Навіщо така трата мира?
Ця миро можна продати
більше ніж за триста динарів і
роздати бідним!
Тож докоряли їй.
А Ісус сказав: Облиште її.
Навіщо завдаєте їй біль?
Вона добре діло зробила
Мені!»

(Марка 14:3-6)



Люди, які не дали нічого, оцінили вчинок Марії і дійшли висновку, що це марна трата. Однак правда полягає ось у чому: жертвуючи, ми допомагаємо поширювати Євангеліє і збираємо собі

скарби на Небі. Уважно розгляньмо реакцію тих, котрі, як ми сподівалися, підбадьорять Марію, і звернімо

ІНОДІ НАШІ ДАРИ БОГОВІ
МОЖУТЬ НЕ ОТРИМАТИ
СХВАЛЕННЯ НАШИХ
БРАТІВ І СЕСТЕР, НА
ЯКЕ МИ СПОДІВАЛИСЯ.
НАТОМІСТЬ МИ
МОЖЕМО ЗІТКНУТИСЯ З
КРИТИКОЮ.

увагу на відповідь Ісуса. Замість того щоб похвалити, свідки назвали її дар марною тратою і «докоряли їй». Іноді наші дари Богові можуть не отримати схвалення наших братів і сестер, на яке ми сподівалися. Натомість ми можемо зіткнутися з критикою. Замість того щоб прославити Бога, деякі будуть незадоволені.

Під час цих нарікань Ісус втрутився, сказавши: «Облиште її. Навіщо завдаєте їй біль. Вона добре діло зробила Мені!» Не впадайте у відчай. Ісус стверджує, що всі, хто жертвує на Його справу, «добре діло роблять». Нехай ніщо не перешкоджає вам жертвувати на Божу справу. Незабаром, коли Ісус прийде, ви почуєте Його слова: «Гаразд, рабе добрий і вірний!» (Матв. 25:23).

ЗАКЛИК

Жертвуймо щдро сьогодні. Якщо вам зараз нічого пожертвувати, заплануйте зробити це наступної суботи, наступного тижня або пізніше, адже приношення роблять добре діло.

ЦЕ МОГЛИ БИ БУТИ ВИ АБО Я

*«Він визволив нас
від влади темряви
та переніс до Царства
Свого улюбленого Сина».*

(Колос. 1:13)



Пастор Дж. М. Сітвала вказав на чоловіка, що лежав на узбіччі дороги, і сказав молодому пастору-інтерну: «Тут міг би лежати ти або я!» Пастор Сітвала, котрий здійснював обряди хрещення в окрузі молодого пастора, який охоплював 72 громади, зокрема церкви та групи, поділився цим спостереженням дорогою до одного з місць хрещення. Поглянувши на чоловіка з пивними банками поблизу дороги, пастор Сітвала подумав: якби не Божа благодать, вони могли б опинитися в такій самій ситуації.

Цей досвід змусив молодого пастора усвідомити, що дуже багато людей у всьому світі перебувають у подібному становищі. Такі сумні сцени завжди мають викликати в нас почуття вдячності Богові за те, що Він врятував нас від такого скрутного становища. До того ж вдячність має надихати нас звертатися до цих людей з вісткою, яка зробила нас тими, ким ми є сьогодні. Тимчасом як деяким із цих людей можна служити в наших місцевих спільнотах, інші ж перебувають далеко від нас, і їх можна досягти лише за допомогою альтернативних засобів, таких як ЗМІ, електронні чи друковані видання. Однак використання цих та інших платформ вимагає певних фінансових ресурсів.

Заклик

Приношення й десятина — один із засобів досягнення людей для Христа. Віддаючи Господу те, що ми вирішили відділити для Нього, пам'ятаймо, що ми могли бути на місці тих, кого ще не досягло Євангеліє спасіння.

НЕХАЙ ЦЕЙ ДУХ ПОВЕРНЕТЬСЯ

*«З наповгливим
проханням вони благали нас
про благодать і участь
у служінні для святих».*

(2 Кор. 8:4)



Павло згадує, що македонські віруючі не були заможними людьми. Вони були бідні, але, незважаючи на таку ситуацію, усе одно хотіли брати участь у зборі дарів, щоб допомогти своїм братам і сестрам у Єрусалимі.

**ЩО Б ЗРОБИЛИ
МАКЕДОНЦІ, ЯКБИ
ВОНИ ЖИЛИ СЬОГОДНІ?**

У цій історії важливо те, що віруючі наполегливо просили про привілей жертвувати. Сьогодні така поведінка не є чимось звичним. Одного разу хтось запитав: «Пасторе, чи є ще такі люди, як македонці, які наполегливо просять своїх пасторів чи одновірців про привілей жертвувати?» Пастор відповів: «Ні». Чоловік стверджував, що відтоді, як він приєднався до Церкви, йому ніколи не доводилося стикатися з кимось, хто б так чинив.

Якщо македонці наполегливо просили Павла дозволити їм жертвувати з огляду на тяжку ситуацію, з якою, як вони чули, зіткнулися їхні брати і сестри в Єрусалимі, чи не повинні й ми надихатися й наповнюватися тим самим духом? Сьогодні в нас є брати й сестри в різних частинах світу, які помирають, не дізнавшись про Ісуса. Ми постійно чуємо новини про людей, які постраждали від кліматичних змін, конфліктів й інших численних криз. Як ми реагуємо на такі ситуації? Що б зробили македонці, якби вони жили сьогодні?

Молімося про відродження духу македонської церкви, який би надихнув нас щедро допомагати нашим братам і сестрам, яким щастить менше. Нехай цей дух зійде, щоб ми жертвували для завершення Божої справи й повернулися додому.

Заклик

Повстаючи десятину та приношення, я прошу кожного молитися про те, щоб мати дух македонської церкви.

ТАЄМНИЦЯ ЖЕРТОВНОСТІ МАКЕДОНЦІВ

*«І не так, як ми
сподівалися, але спочатку
віддали себе Господу,
а, з Божої волі, і нам».*

(2 Кор. 8:5)



У нашому попередньому читанні ми дізналися, як македонці наполегливо просили Павла про те, щоб насолоджуватися привілеєм участі в зборі дарів. Ми також дізналися, що ці віруючі були не багаті, а бідні. Тимчасом як багато хто послався б на нестачу ресурсів як на виправдання, щоб не жертвувати, ці віруючі не дозволили бідності утримати їх від щедрості.

ВІДДАТИ СЕБЕ
ГОСПОДУ —
ЦЕ СЕКРЕТНА
ФОРМУЛА
ЩЕДРОГО
ЖЕРТВУВАННЯ.

Що заважає вам жертвувати? Бідність, низькі доходи, борги? Або, можливо, конкретної причини не існує? Незалежно від причин, які стримують нас від жертвування, ми можемо навчитися щедрості в македонській церкві.

Таємниця македонян полягала в тому, що вони бажали насамперед віддати себе Господеві. Віддати себе Господу — це секретна формула щедрого жертвування. Бідні й багаті не можуть досягти македонського стандарту, не віддавши себе спочатку Господеві. Справжнє жертвування починається не з того, що ми маємо. Воно починається не з наших гаманців чи кишень, воно починається із серця, вірного Господу.

Заклик

*Повертаючи десятини та щдрі обіцяні
приношення (регулярні та систематичні
пожертвування), переконаймося, що ми віддали
свої серця Ісусові.*

БЛАГОДАТЬ, ЯКОЮ МИ ВСІ МАЄМО ЗБАГАЧУВАТИСЯ

*«А ви, як у всім,
збагачуєтесь:
вірою, і словом, і розумом,
і всякою пильністю,
і вашою любов'ю до нас,
щоб збагачувались
ви і в благодаті оцій».*

*(2 Кор. 8:7,
переклад І. Огієнка)*



Павло писав коринтській церкві: оскільки вони збагатилися вірою, словом, розумом, пильністю і любов'ю до нього та його співпрацівників, то слід переконатися, що їм не бракує благодаті жертвування.

Жертвування не є природним для нас. Можливо,

саме тому в Дії 20:35 Ісус сказав: «Блаженніше давати, ніж брати!» Одного разу хтось зауважив, що, напевно, він помре, так і не почувши, як хтось промовить такі слова: «Я благословенний, бо моя раніше заповнена речами кімната зараз напівпорожня, оскільки я жертвував нужденним». З іншого боку, він не в змозі порахувати, скільки разів чув, як люди називали себе благословенними, оскільки щоразу поверталися з подарунком від господаря, чий дім відвідували.

Щоб виконати доручення Господа, тобто всюди поширювати Євангеліє і допомагати менш привілейованим у наших спільнотах, ми повинні молитися про благодать жертвування. Бог не просить нас облишити інші добрі риси. Він радше просить нас додати благодать жертвування до всього того, у чому ми вже досягли успіху. Незалежно від того, чи ви проповідник, чи співак, маєте дар гостинності, милосердя чи володієте лідерськими здібностями, переконайтеся, що ви збагачуєтесь в благодаті жертвування.

Заклик

Тимчасом як ми служимо, використовуючи дані Богом таланти й дари, додаймо в нашу християнську подорож також благодать жертвування.

НЕ ЖУРІТЬСЯ

*«Тож не журіться
і не говоріть:
Що будемо їсти?
Або: Що будемо пити?
Чи: У що одягнемося?
Адж цього всього
язичники шукають.
Бо ж знає ваш Отець
Небесний, що цього
всього потребуєте».*

(Матв. 6:31, 32)



Ми покоління людей, які схильні непокоїтися. Ми турбуємося про безпеку наших дітей у школі. Ми непокоїмося за них, коли вони лягають спати. Ми переживаємо

ВІН УЗЯВ НА СЕБЕ
ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА
НАШІ ОСОБИСТІ ПОТРЕБИ.

через суспільство, у якому зростатимуть наші діти. Ми журимося про те, що будемо їсти, пити й у що одягатися, і ми непокоїмося про майбутнє.

Як і слухачі Ісуса, ми також потребуємо постійного запевнення від Нього: «Знає ваш Отець Небесний, що цього всього потребуєте». Бог знає про нашу потребу в їжі, чистій питній воді, житлі й одязі.

Бог настільки ретельно піклується про нас, що взяв на Себе відповідальність за наші особисті потреби. Оскільки Він розуміє наші потреби, з радістю віддаймо Йому належне, вірячи, що Він подбає про все необхідне. Відмова від жертвування не може задовольнити наші потреби.

Заклик

Коли ми жертвуємо, Бог обіцяє повернути нам навіть більше, ніж ми дали Йому. Отож принсімо сьогодні дари Господсві, знаючи, що Він подбає про задоволення наших потреб.

ТОЙ ДЕНЬ, КОЛИ ОБІД ЗАТРИМАВСЯ

*«І це Євангеліє Царства
буде проповідуватися
по всьому світі на
свідчення всім народам, —
і тоді прийде кінць».*

(Матв. 24:14)



Одного ранку під час навчання в сьомому класі я прокинувся й побачив, що братова дружина зайнята приготуванням обіду для всіх нас. Використані інгредієнти не залишали жодних сумнівів

щодо того, **ЗАВДАННЯ ВІД ГОСПОДА**
якою буде **ЩЕ НЕ ВИКОНАНЕ.**
обідня страва.

Того ранку я не снідав перед тим, як піти до школи.

Виходячи з дому, я з нетерпінням очікував повернення на обід. Увесь ранок я постійно поглядав на годинник, ведучи зворотній відлік годин до обіду. Утім, на жаль, час ніби стояв на місці. Це був найдовший день у моєму житті.

Після, як мені здавалося, цілого дня очікування нарешті пролунав дзвінок. Настав час обідати. Я швидко схопив свої підручники й одразу попрямував до дверей, проте мій учитель гукнув: «Ліюалі, сідай!» Я зніяковіло підкорився. Перш ніж я встиг вгамувати муки голоду, учитель потягнувся до коробки з крейдою і підійшов до дошки. Він написав п'ять математичних задач і сказав: «Щойно правильно їх розв'яжеш, можеш іти обідати». Вмотивований смачною їжею, яка чекала на мене, я швидко дістав свій підручник, розгорнув його і став перед учителем, готовий виконувати завдання.

Якби ж ви бачили, яким щасливим я був, коли вчитель позначив чотири перших завдання як правильні. На жаль, він поставив хрестик біля завдання № 5. Я повернувся до дошки, щоб виправити його, але знову припустився помилки. Того дня я затримався на обід не тому, що обід був неготовий, а тому, що моє завдання ще не було виконане.

Ваклик

Мої брати та сестри, минуло понад 2000 років відтоді, як Ісус пообіцяв повернутися. Затримка сталася не через неспідготовлені оселі, а через те, що завдання від Господа ще не виконані. Працюймо й жертвуймо на підтримку поширення Євангелія, щоб ми змогли повернутися додому й більше не затримуватися.

«Я ЖЕРТВУЮ, БО ПОКЛОНЯЮСЯ БОГОВІ»

*«Після Своїх страждань
Він побачить хороші плоди
і буде задоволений.
Пізнавши Мого праведного
Слугу, багато людей будуть
виправдані, адже їхні гріхи Він
попесс на Собої».*

(Ісаї 53:11)



Коли народжується дитина, їй дарують подарунки. Друзі й рідні сходяться, щоб побачити цей клубочок радості й принести щось йому. Те саме відбувалося, коли народився Ісус. Прочитаймо, що говорить Біблія в Матв. 2:1, 2, 11: «Коли ж Ісус народився у Вифлеємі юдейському за днів царя Ірода, то до Єрусалима прийшли зі сходу мудреці, запитуючи: Де Цар юдейський, Який народився? Бо ми побачили Його зорю на сході й прийшли поклонитися Йому... І, увійшовши в дім, побачили Дитя з Його матір'ю Марією. Упавши на коліна, вони поклонилися Йому і, відкривши свої скарбниці, піднесли Йому дари — золото, ладан та миро».

Мудреці зі Сходу поклонилися Царю-Немовляті Ісусу, піднісши Йому дари. Ця історія навчає нас, що принесення дарів — це поклоніння. Повертаючи десятину та приношення, ми поклоняємося Богові. Принесення дарів є невід'ємною складовою поклоніння. Навіть у Старому Завіті богослужіння в храмі передбачало принесення дарів Богові.

Заклик

Кожнє заклик жертвувати — це заклик до поклоніння. Чи поклоняється ви Богові в міру своїх можливостей через ваші дари?

«Я ВИТРАТИЛА ВСЕ!»

*«Відповідають:
Кесаря! Тоді Він каже їм:
То кесареві віддайте кесареві,
а Боже – Богові!».*

(Матв. 22:21)



Одного дня після богослужіння дві сестри їхали додому на обід, обговорюючи проповідь служителя. Старша сестра запитала молодшу, чи вона почула, що проповідник

сказав про пожертвування.

Молодша

сестра відповіла ствердно.

Тоді старша сестра з усмішкою зізналася, що їй було сумно, бо вона не змогла нічого пожертвувати Богові тієї суботи. Здивована цими словами, молодша сестра запитала, чому вона не змогла пожертвувати, адже має добре оплачувану роботу.

Старша сестра відповіла: «Я розтратила кошти під час різдвяних і новорічних свят. Наступного разу я буду обачнішою». На це молодша сестра відповіла: «Я теж зіткнулася зі спокуюю витратити надміру, але спочатку відклала належне Богові, а потім розпорядилася залишком. Думаю, такий підхід мені дуже допоміг».

Заклик

Готуючись до святкування Різдва й Нового року, ретельно плануємо свої витрати, щоб не розтратити кошти, які по праву належать Богові. Наші щотижневі приношення, зокрема під час свят, допомагають донести до людей вістку любові від Господа. Щиро принесімо те, що належить Богові, і не забуваймо про євангелізацію під час Різдва й Нового року.

«Я НЕ МОЖУ ДОЧЕКАТИСЯ, ДОКИ БУДУ ТАМ»

*«І я побачив святє місто,
новий Єрусалим, що сходить з
неба від Бога, приготований,
як мов наречена, прикрашена
для свого чоловіка».*

(Об'явл. 21:2)



Одного разу проповідник настільки красномовно розповів про життя на Новій Землі, що після закінчення проповіді одна людина серед присутніх вигукнула: «Пасторе, я не можу дочекатися, доки буду там!»

НАС І НОВУ ЗЕМЛЮ
РОЗДІЛЯЄ ЛИШЕ ОДНЕ —
ЗАВЕРШЕННЯ ПРАЦІ.

Ось деякі з віршів, які процитував пастор:

- Ісаї 33:24: «І ніхто з мешканців не скаже: Я хворий! Людям, котрі живуть там, будуть прощені гріхи».
- Ісаї 11:9: «На всій Моїй святій горі ніхто не чинитиме іншому зла і не шкодитиме, адже земля буде сповнена пізнання Господа так, як вода наповнює море».
- Об'явлення 21:4: «І Він обітре кожну сльозу з їхніх очей, і більше не буде смерті, ні страждань, ні голосіння, ні болю, — вже більше не буде, тому що перше минулося».

У цьому світі ми сумуємо, страждаємо й помираємо. Та коли ми виконаємо завдання з поширення Євангелія всюди і потрапимо на Нову Землю, усі ці страждання припиняться. Чи очікуємо ми з нетерпінням цього? Проте нас і Нову Землю розділяє лише одне — завершення праці.

Заклик

Тож віддано повертаймо десятину та щедро прине́сімо наші відсоткові дари, щоб праця завершилася і ми змогли потрапити на Нову Землю. Я не можу дочекатися, доки буду там, а ви?

ЩО ТАКЕ ОБІЦЯНІ ПРИНОШЕННЯ?

*«Втім, хто сіє скупо,
той скупо і жатиме, а хто
сіє щедро, той щедро і пожне.
Кожний нехай дає за
вслінням серця, а не з жалем
чи з примусу, адже Бог любить
того, хто дає з радістю».*

(2 Кор. 9:6, 7)



Обіцянні приношення — це регулярні й систематичні пожертви (вони відрізняються від спонтанних чи добровільних пожертвувань).

- Вважаються такими ж важливими й обов'язковими, як і десятина (Мал. 3:8–10).
- Система є пропорційною (у відсотках).
- Віддаються у відсотках або як частка від прибутку (Втор. 16:17; 1 Кор. 16:1).
- Віруючий самостійно визначає відсоток від прибутку, який регулярно повертатиме як обіцянні приношення (будь-який відсоток є прийнятним).
- Регулярність приношення визначається регулярністю отриманих благословень (доходу).
- Їх слід віддавати від будь-якого прибутку (Прип. 3:9).
- Вони не обов'язкові, коли доходу немає (2 Кор. 8:12).
- Християнин відкладає ці кошти відразу після відокремлення десятини і перед будь-якими іншими витратами або пожертвами (Прип. 3:9; Матв. 6:33).
- Регулярність приношень і їх відсоток християнин має попередньо визначити для себе самостійно, інакше кажучи, дати обітницю (2 Кор. 9:7), а також вирішити період тривалості цієї обітниці.

ПОРІВНЯННЯ ДЕСЯТИНИ, ОБІЦЯНИХ І ДОБРОВОЛЬНИХ ПРИНОШЕНЬ

*«Хіба можна людині
обманювати Бога?
А ви Мене обкрадаєте,
та ще й питаєте:
У чому ми Тіс обікрали?
В десятині й приношеннях!
Адже на вас лежить прокляття,
тоді як ви, — весь народ, —
продовжуєте Мене обкрадати.
Принесіть усі десятини до храмової
скарбниці, щоб у Моему Храмі була
пожива і таким чином випробуйте
Мене, — говорить Господь Саваот,
— хіба Я не відкрию вам небесних
отворів і не злілю на вас понадміру
благословень!»
(Малахії 3:8-10)*

Згідно з текстом Мал. 3:8-10, десятини і приношення чітко відповідають одній системі. Отож як десятини, так і приношення мають бути: (1) регулярними (як тільки з'являється прибуток); (2) пропорційними (розраховуються як відсоток від прибутку); (3) принесені в теж саме місце (до церковної скарбниці).

Еллен Уайт погоджується з думкою, що десятини й приношення відповідають одній системі. Вона посилається на той факт, що система пожертв включає принесення дарів як частини від прибутку: «У біблійній системі [слово в однині] десятині і приношень [обидва поняття під однією системою] суми, сплачені різними людьми, будуть, звісно, суттєво відрізнятися, оскільки вони пропорційні прибутку» (Поради щодо управління ресурсами. С. 73).

В іншій цитаті зазначається, що ці приношення, як і десятина, не є спонтанними чи добровільними. Вони – частина нашого християнського обов'язку. Ця думка простежується в Мал. 3:8–10. Якщо ми не повертаємо десятину і пожертви, то обкрадаємо Бога. Ось ще одна цитата Еллен Уайт: «Рішення про повернення десятини й пожертвувань не приймається спонтанно. Бог дав нам чітку інструкцію щодо цього. Він визначив принесення десятині і пожертв як наш обов'язок. І Господь бажає, щоб ми віддавали регулярно й систематично» (Поради щодо управління ресурсами. С. 80).

Особливості приношень	Десятина	Обіцянні приношення	Добровільні (спонтанні) приношення
Регулярність	Згідно з частотою отримання прибутку	Згідно з частотою отримання прибутку	Нерегулярні
Система	Пропорційно прибутку	Пропорційно прибутку	За покликом серця
Зобов'язання	Упродовж життя	Упродовж життя	Залежно від умов (коли спонукає Дух Святий)
Відсоток	Попередньо визначений Богом (10 %)	Обирається віруючим (___%)	Не має значення
Можливість зміни відсотка	Ні	Так	Не має значення
Приносять у	Скарбницю	Скарбницю	На вибір віруючого
Кінцеві отримувачі	Місцеві, регіональні й міжнародні (запропоновані)	Місцеві, регіональні й міжнародні (запропоновані)	Обираються віруючим на власний розсуд

ГК проголосувала за Об'єднаний план приношень, підтримала та представила його на Річному з'їзді 2002 року після рекомендацій Всесвітнього з'їзду Відділу управління ресурсами, що відбувся у 2001 році. Цей план підтримує всі рівні Церкви, направляючи зібрані кошти в одне русло. Кошти розподіляються відповідно до затвердженого плану кожного дивізіону, але в межах зазначених відсотків: 60 % – на потреби місцевої громади; 20 % перераховуються до місіонерського бюджету ГК, за рахунок решти 20 % здійснюється фінансування

місіонерської роботи на місцевому рівні. Дивізіони, які використовують цей план: Східний Центрально-Африканський, Євро-Азійський, Інтер-Американський, Північний Азійсько-Тихоокеанський, Південно-Американський, Південний Африкансько-Індоокеанський, Південний Тихоокеанський, Південний Азійсько-Тихоокеанський, Південно-Азійський, Західний Центрально-Африканський, Уніонна місія Близького Сходу й Північної Африки. Дізнайтеся більше про Об'єднаний план приношень за посиланням: <https://stewardship.adventist.org/combined-offering>.

ПРО ВІДЕО ПЕРЕД ЗБОРОМ ДАРИВ



*Ви можете переглянути
відео за цим посиланням:
<https://stewardship.adventist.org/weekly-offertory-videos>.*

Читання, які ви тримаєте в руках, узято за основу для створення відео перед збором пожертвувань. Ці двохвилинні повчальні й мотиваційні відео будуть демонструватися щосуботи у вашій церковній громаді перед збором дарів і десятин.

Ви можете відтворити або завантажити двохвилинні відео (за цей і попередні роки), використовуючи QR-код нижче. Ось інструкція щодо їхнього використання:

«СТАВЛЕННЯ ДО ГРОШЕЙ Є ІНДИКАТОРОМ ХАРАКТЕРУ ЛЮДИНИ. СВЯТЕ ПИСЬМО СВИДЧИТЬ ПРО ТІСНИЙ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК МІЖ РОЗВИТКОМ ХАРАКТЕРУ І ТИМ, ЯК ЛЮДИНА РОЗПОРЯДЖАЄТЬСЯ СВОЇМИ ГРОШИМА».

(РІЧАРД ХАЛВЕРСОН)

- Відео слід вмикати в церкві перед збором дарів і десятин.
- Вони не містять заклику чи заключної молитви, яку має звершувати особа, закріплена за збором пожертв.
- Відео можна (і потрібно) поширювати через соціальні мережі чи під час конгресів, молодіжних програм, зібрань Малих груп, таборів, церковних з'їздів, проведення молитовного тижня тощо.

BOOKSON

Інтернет-книгарня



ХРИСТІЯНСЬКІ КНИГИ

ДЛЯ
ВСІЄЇ
СІМ'Ї

ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО –
ОТРИМУЙ ШВИДКО

+38 (099) 45-595-45

shop@bookson.com.ua

www.bookson.com.ua

медіагрупа "НАДІЯ":

ЗМІНЮЮЧИ ЖИТТЯ

ТЕЛЕКАНАЛ "НАДІЯ":

дивіться та надихайтесь

ГОЛОВНИЙ ХРИСТІЯНСЬКИЙ
ТЕЛЕКАНАЛ УКРАЇНИ



tv.hope.ua

РАДІО "ГОЛОС НАДІЇ":

слухайте та надихайтесь

ПЕРШЕ ХРИСТІЯНСЬКЕ
РАДІО УКРАЇНИ



radio.hope.ua

ШКОЛА БІБЛІЇ:

пізнавайте та надихайтесь

ВИВЧАЙ БІБЛІЮ
РАЗОМ З НАМИ



bibleawr.com

HOPE.UA

0 800 30 20 20



Формат 84x108/32. Папір газетний. Офсетний друк.
Підписано до друку 23.09.2024 р. Гарнітура Open Sans SemiCondensed. Наклад 930 прим.

ВИДАВНИЦТВО «ДЖЕРЕЛО ЖИТТЯ» 04052,
м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А

e-mail: DZHERELO@UKR.NET,
WWW.ADVENTIST.UA,
BOOKSON.COM.UA,
LIFESOURCE.UA



GOD FIRST
ADVENTIST STEWARDSHIP MINISTRIES